

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Ίδρυτής - Διευθυντής 1879—1895 Ν. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ. — 1895 — 1950 Γ.Ρ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ. — Βραβεύο "Ακαδημία" "Αθηνών"

«Ολοι οι λαοί της γης κάνουν χρήση διαφόρων μικροσκοπικών αντικειμένων, ή συμβολικών παραστάσεων, που πιστεύουν ότι έχουν μαγική δύναμη. Κατά την διάρκεια του Β' Παγκοσμίου πολέμου απέδειχθη ότι οι μισοί τουλάχιστον Άμερικανοί στρατιώτες είχαν μαζί τους και κάποιο φυλακτό, ή αδέματικό. Ό στρατη

τοὺς ἑνὶ χρυσῷ μενταγιὸν ἑκάστῳ
ποῖο ἦταν χαραγμὸς ὁ ἀριθμὸς 13.
Διάφοροι πολιτικοί, μονάρχαι, ὅπως καὶ
διάσημοι καλλιτέχναι τοῦ θεάτρου καὶ τοῦ
κινηματογράφου πιστεύουν στὴ δύναμι
τοῦ φυλακτοῦ.
Ὁ πρόεδρος τῶν Ἠνωμένων

ὄρου του
 Οὐρούβελαι.
 Ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας Ἐδουάρ-
 δος ὅς δὲν ἀπεχωρίσθη, ποτὲ ἀπὸ ἐνα-
 βραχίονι, ποὺ ἤταν γι' αὐτὸν πολὺ τυχε-
 ρός, ἀν καὶ τοῦ τοῦ εἶχε χαρίσει ὁ πολὺ ἀ-
 τυχὸς αὐτοκράτωρ τοῦ Μεξικὸ Μαξιμίλι-
 νός.
 ἡ βοηθητικὴ Γκρέτα Γκάρμπον εἶχε
 μιὰ πολὺτιμη πέτρα περικυ-
 κλημένη ἀπὸ τοὺς ἀνταγωνιστοὺς. Ὁ

[illegible][illegible]

button

Ἡ ἱστορία τῶν φυλακτῶν

Τὴν ἑξέτις «Ἄμπρακὰντ᾽ ἄμπρα», ὅπως ἐλέχθη, δὲν εἶναι τυχαία. Ἐπιπροσέτως ἀποτελεῖ ἐνα ἀπὸ τὰ κυριώτατα θέματα τῆς μαθηματικῆς ἐπιστήμης, εἰς τὴν ὅποιαν εἶχαν ἐγκυκλίῃ ἰδιαιτέρως οἱ ἀρχαῖοι Αἰγύπτου. Γιὰ τὴν ἑξέτις αὐτήν, γινώσκουμένη εἰς σχῆμα πυραμίδος διαδόχῃ 1024 φορές, διαβάτετε κατὰ διαφορικοὺς τρόπους, καὶ ἴσα καὶ ἀνάποδα, φερόντων μόνον τὴν ἀρχίαν κείναι ἀπὸ ἑνα ὁποιοδήποτε Α.

A cartoon illustration of a desk. On the desk is a framed portrait of a man with glasses and a bow tie, a bottle, and a large open book. A large 'X' is drawn over the book.

Γιὰ τὴ σημασία τῆς λέξεως αὐτῆς ἔχει δημιουργηθῇ ὁλόκληρη φιλολογία. Τὸ φυλακτὸ αὐτό, ὅπως καὶ τὸ προηγουμένον, ἐμφανίζεται ὑπὸ τύπων μετὰ τὴν ἀνο, ἐμφανίζονται ὑπὸ τύπων μετὰ τὴν ἀνο χρυσοῦν ἢ ἀργυροῦν. Εἰς τὴν ἐμπροσθεν ὀφεινὴν χαράσσονται καὶ γράμματα ΡΟΤΑΣ ὅτι σήμα τετραγώνου, αὐτὸς ὅς-τε καὶ ἀπὸ τῆς τεσσέρας πλευρῆς αὐτῆς διδασκὰ καὶ ἐκ τῶν ἀνω πρὸς τὰ κάτω καὶ ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἀνω καὶ ἴσια καὶ ἀνάποδα ἡ λέξις ΡΟΤΑΣ.

«Από την εποχή του Μεσαίωνα μέχρι σήμερα η ανθρωπότητα απέβλεπε ή επιποιοποιεσεν πολλά ήθη και έθιμα. Ή ποτισε όμως προς την μαγική δύναμη των φυλακτών παρέμεινε αμετάβλητη. Έτσι, στα αυτοκίνητα και στα αεροπλάνα βλέπουμε να κρέμεται μπροστά στον οδηγό κάποιο σύμβολο, που φέρνει τύχη. Είναι ένα πέταλο, ένα κομμάτι σίδερω, ένας μικρός παληάτσος από πορσελάνη, ένα πουλί από πάστα. Οι πολιτικοί, οι στρατιωτικοί και οι άθλητές έπιτυχους και την δύναμη των των σπορών συνήθως σε

Γι' αὐτόν τὸ λόγο, ἡ σημερινὴ περίοδος μπορεῖ νὰ ὀνομασθῇ «ἐποχὴ ἀναγεννήσεως τοῦ φυλακτοῦ».

Ἡ στήλη τῶν ἀνταποκριτῶν φι-
ξευεῖ καὶ σήμερα τὴν ἀντα-
πόκρισι ἐνὸς φίλου της. Μὲ τὴν
εὐκαιρία αὐτὴ θὰ θέλαμε νὰ ση-
μειώσουμε ὅτι τὰ ἔργα ἀγάθης
ποῦ ἀναφέρονται σ' αὐτὲς εἶναι
παραδείγματα ἀξία μιμήσεως :

Τὸ Γυμνάσιό μας, χάρις στὴν πρωτοβουλία τοῦ Συλλόγου τῶν κ. κ. καθηγητῶν μας ἐδόθησε, μετὰ κάθε τρόπον τῇ ἀναστήλωσιν τῆς θυζάντης ἐκκλησίας τῶν Ἁγίων Πάντων τῶν Ὁμολογητῶν, ἐπὶ τῆς οδοῦ Παγαγῆ Κυριακοῦ (Ἀμπελόκηποι), καὶ ὅλα τὰ παιδιὰ ἀγόρασαν ἀπὸ ἕνα ἢ περισσότερα λαχεῖα τοῦ ἐκυκλοφοροῦσιν διὰ τῇ ἐνίσχυσιν καὶ διακοσμήσιν τῆς ἐκκλησίας. Ὁ μικρὸς αὐτὸς λόγος ἔχει μεγάλη ἱστορία, πού με λίγα λόγια εἰπῆι τὴ ἑξῆς:

Εἰς τοὺς προχριστιανικοὺς χρό-
νους ἢ το κτισμένος εἰς τὴν ἰδίαν θί-
αν ἔνας ἀπὸ τῆς Ἀφροδίτης. Κατὰ
τὸν 11ον μ. Χ. αἰῶνα ἐκτίσθη ἐκεῖ
ἕνας μικρὸς ναὸς ἢ τὰ μάρμαρα
ποῦ ἀπέμειναν ἀπὸ τοῦ κατεστραμμέ-
νου εἰδωλολατρικοῦ ναοῦ. Ἀργότερα,
στὴν περιοχὴ αὕτῃ ἐκτίσθη μίαν μονὴ
εἰς τὴν ὁποίαν περιήλθεν ἡ ἐκκλησί-
α καὶ ἡ γύρω περιοχὴ πρὸς καλ-
λίεργειαν. Ἡ μονὴ αὕτη εἰς τὴν
Μητρόπολιν τῶν Ἀθηνῶν, ἢ το
κτισμένη διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς ψ-
χῆς τοῦ Θεοφυλάκτου, ἀντιφύου τ

Ἐπίσης πολλὰ παιδιὰ τοῦ σχολείου μας ἔφεραν ὅτι ρούχα καὶ παπούτσια εἶχαν καὶ δὲν τοὺς ἐχρειάζοντο, γιὰ τὰ ἄτορα παιδιὰ τοῦ Νυκτερινοῦ Σχολείου.

Πῶς νὰ μὴν περάσουμε ὅλοι εὐχα-
ριστήμενοι τὸ δεκαπενθήμερο τῆς
ἀργίας ἔπειτα ἀπὸ τὶς καλὰς αὐ-
τὲς πράξεις;

Ο συνεργάτης σου
«ΤΡΥΠΟΚΑΡΥΔΟ»

ΤΟ «ΚΑΣΣΑΛΟ» ξεφύ-
σαγε. Ένας τεράστιος
όγκος ξεπερνάει κάθε
τάσο στην έπιφάνεια
του ώκεανού και χάνονται σε
λίγο για να φανή και πάλι με-
ρικά μέτρα πιο πέρα. Μόνο η
τριγωνική ούρά του έδραινε
κάθε τόσο ολοκληρη έξω από
τη θάλασσα, όταν το πεινα-
σμένο ζώο βούταγε στο θυθό
για να αρπάξη κάποιον από
τους πιο μικρούς κατοίκους
του.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο ἐμφανίζο-
ταν καὶ πάλι ξεφυσώντας
θριαμβευτικά. Τίποτα δὲν μπο-
ροῦσε νὰ τοῦ ἀντισταθῇ. Ἦ-
ταν πάντα ὁ νικητὴς. Ὁμως ἡ
ξενοιασιά του καὶ ἡ μεγάλη
μωπία του δὲν τὸ ἄφηναν
προσεξῇ τοὺς τρεῖς νάνους μὲ
τὸ καρυδότσουφλό τους, ποὺ
τράβαναν κουπί γιὰ νὰ τὸ
φτάσουν. Τρεῖς ἄνθρωποι, ποὺ
εἶχαν ξεκινήσει γιὰ νὰ τὸ σκο-
τάσουν.

Στο μικρό νησάκι Φαγκάλ, στις Άζόρες, μερικοί ψαράδες έξακολουθούν, όπως και άλλοτε, να κυνηγούν το «κασσαλό» με το καμάκι. Δεν δέχονται να χρησιμοποιήσουν κανένα από τα πιο συγχρονισμένα μέσα.

«Εἴπαστε καλλιτέχνες», λέ-
νε, «δὲν εἴπατε χασάπηδες».
Καὶ τὰ παῖδιά τους, ποὺ δνει-
ρεύονται τὴν ἡμέρα ποὺ θὰ
μπορέσουν κι' αὐτὰ μὲ τὴ σει-
ρά τους νὰ ξεκινήσουν γιὰ τὸ
μεγάλο κῦνήγι, δοκιμάζουν ἐν
τῷ μεταξὺ τὴν ἱκανότητά τους
μὲ τὸ μικρὸ καμάκι τους στὰ
ἄθωα ψαράκια τοῦ γιαιλοῦ.

«Ένας πραγματικός αγώνας έρχεται, μόλις το «κασσαλό» φανισιοθή στην επιτάχυνση της θάλασσας. Οι φαλαινιοθήρες αγωνίζονται ποιός θα φτάσει πρώτο κοντά στο σημείο που θα έφανισιοθή το τέρας. Όταν όμως ένας από αυτούς ρίξει τελικά το καμάκι του, οι άλλοι, σαν καλοί σύντροφοι, έγκασα-λείπουν τον αγώνα, που μπορεί να κρατήσει έξι ολόκληρες ώρες. Σήμερα οι φαλαινιοθήρες κυνηγούν ένα γέρικο «κασσαλό», που έχει απομονωθεί από το κοπάδι. Τα κήτη αυτά έ-

τως και οι ελέφαντες, όταν γεράσουν απομακρύνονται από τους συντρόφους τους, για να πεθάνουν μακριά από τους άλλους. Πολλές φορές, οι φαλακιοθήρες βρίσκουν στα σώματα των «κασσάλδων» ένα παλιό καμάρκι που τους είχαν μπηγεί πριν από χρόνια, και που δεν καταφέρνουν να αποκόψουν το δυνάτο κομμάτι.

Πληγωμένο τὸ θαλάσσιό τε-
ρας, παρὰσῦρι τὴν βάρκα με-
τὰ τοὺς κυνηγούς, θαθεῖα μέσα
στὸ πέλαγος. Μόλις ξαναδη-
σθῇ ἐπιφάνεια ὁ κυνηγὸς τοῦ
μπήγι ἀδιάκοπα στὸ σῶμα
ἔνα τεράστιο μαχαίρι, πού ἔ-
χει δεμένο στὸ χέρι του με ἑ-
να μικρὸ σκοινί, προσπαθών-
τας νὰ δρῇ τὸ καίριο σημεῖο
ποῦ θὰ σκοτώσῃ τὸ ζῷο.

Οἱ ψαράδες τοῦ νησιοῦ
φαγκὰλ εἶναι σήμερα οἱ μο-
ναδικοὶ φαλαينوθήρες ποὺ χρη-
σιμοποιοῦν ἀκόμα τὸ καμάκι.

Τὸ «κασσαλὸ» εἶναι ἓνα τεράστιο κήτος τοῦ ἔχει μήκος 6 μέτρα ὅταν γεννιέται καὶ φτάνει στὰ 15 μέτρα ὡς τῇ στιγμῇ τοῦ θά πῆσι στὰ χέρια τῶν κυνηγῶν. Ὡς τὸν 18ο αἰῶνα οἱ ἄνθρωποι δὲν τοῖλοῦσαν νὰ τὸ κυνηγήσουν, γιὰτὶ τὸ θεωροῦσαν ἄγρωτο. Τελικὰ ὁμως ἡ δίψα τοῦ κέρδους παρέρριψε τοὺς φαλαινῶνες τοῦ Ναντοῦκε (Μασσαθσοῦτ) τοῦ ἀποφάσισαν νὰ ἀναλάβουν τὴν ἔπιμεριξ αὐτῇ ἐπιχειρήσι. Ἡ Ἀμερικῇ, πρὶν δοισκόταν

τότε στην εξέλιξί της, πλήρω-
νε άκριβά τὸ λάδι ποὺ χρειά-
ζονταν γιὰ τὶς λάμπες της, τὰ
κεριά της, τοὺς φάρους της,
τὰ πρῶτα μηχανήματά της καὶ
γιὰ τὰ καλλυντικά ποὺ ἀρχίζε-
το τότε νὰ φτιάχνει.

Το «κασσαλό» είναι μαστοφόρο, όπως και η φάλανα. Έχει όμως το μειονέκτημα να μη μπορεί να μείνει πολλή ώρα στο θυβά. Είναι ικανό να φτάσει σε 1500 μέτρα βάθος μέσα στον ωκεανό, αλλά δε μπορεί να μείνει περισσότερο από

Τὸ μικρὸ πλοῖο αὐτὸ ἐκίνησεν γὰρ τὸ κυνήγι τῆς φάλαινας.
ῥαυτὴ τοῦ... ἔχει κανοὶ οὐκ ἀνθρώπους γιὰ τὴν

μιά ώρα χωρίς να βγί στην επιφάνεια.

Στις αρχές του αιώνα μας υπήρχαν ακόμα μερικά «κασσαλά» που είχαν 26 μέτρα μήκος και ζύγιζαν 100 τόνους. Σήμερα όμως το καμάκι των κυνηγών δεν τους επιτρέπει να φτάσουν στο μέγεθος αυτό.

Το Κήτος της Αποκαλύ-

Ο παρατηρητής παρακολουθεί προσεκτικά την φάλανα. Πρέπει να ειδοποιηθεί άμεσα μόλις δει το κήτος...

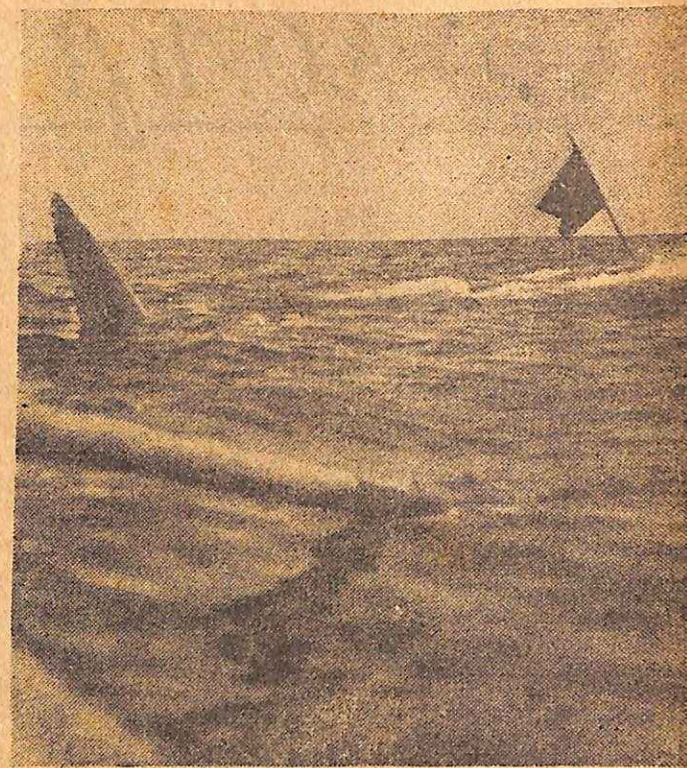
Ψεως έχει κατακτήσει σήμερα μία επιχείρησι, που αποδίδει λάδι αξίας 1.500.000 φράγκων.

Οι κυνηγοί του νησιού Φαγκάλ, που ακολουθούσαν με τις δόρκες τους το γέρικο κήτος για να έπωφεληθούν από την κατάλληλη στιγμή να μπηξουν τα καμάκια τους στο σώμα

του, υπολογίζουν ταυτόχρονα στο μυαλό τους πόσο μπορούν να τους αποδώσει το τεράστιο κήτος: Ο μαύρος αυτός δόρκος, που χάνονται μέσα στα νερά του ωκεανού, για να εμφανισθεί και πάλι μετά πέντε λεπτά στην επιφάνεια, φαινόταν μάλλον εύκολη λεία. Δεν είχε καν αντιληφθεί ότι το κυνηγούσαν. Στο τεράστιο παραλληλεπίπεδο κεφάλι του θα υπήρχαν τουλάχιστον πέντε τόννοι λίπους, που είναι απαραίτητο για να κατασκευασθούν οι εκλεκτές καλλυντικές κρέμες, τα κραγιόνια των χειλιών, τα ακριβά σαπούνια και τα σαμπουάν, που θα διατεθούν αργότερα πανάκριβα στις διάφορες αγορές του κόσμου. Και πιθανότατα στην κοιλιά του κήτους να έβρισκαν μερικά κιλά «γκρίζο-άμπρ», μία ουσία εξαιρετικά σπάνια και πιο πολύτιμη κι από τα μαργαριτάρια, που χρησιμοποιείται από τους πιο διάσημους αρωματοποιούς του κόσμου. Στα φτωχά αυτά νησιά του Ατλαντικού, το κυνήγι του «κασσαλά» είναι ο μοναδικός πόρος ζωής των κατοίκων τους.

Το κυνήγι όμως αυτό είναι ταυτόχρονα πολύ επικίνδυνο. Αν ο κυνηγός δεν έχει την επιδεξιότητα να μπηξή το καμάκι του στο κατάλληλο σημείο του σώματος του κήτους, κινδυνεύει να παρυσυρθεί μαζί με τους συντρόφους του και να τσακιστούν από την ταχύτητα που αναπτύσσει το πληγωμένο ζώο.

Διηγούνται ότι το 1871 ένα τεράστιο «κασσαλά», πληγωμένο θανάσιμα από τα καμάκια, αναποδογύρισε την πύργα του αμερικανικού φαλαίνο-

Μιά τρομερή πόλη άρ χίζει με το κήτος όταν αυτό κτυπηθεί με το καμάκι. Επί ώρες χρειάζεται να το ακολουθούν μέχρις ότου κουρασθεί...

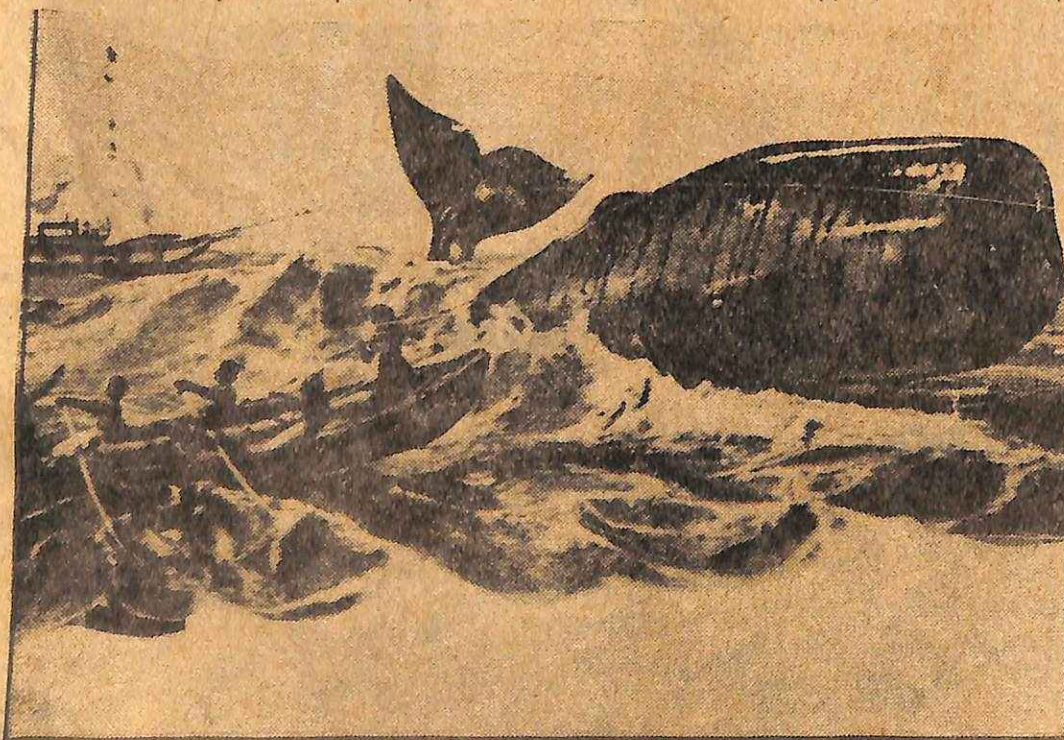
θηρικού «Το Άστρο της Ανατολής». Δύο ναύτες έπεσαν στη θάλασσα. Ο ένας πνίγηκε άμεσα, ενώ ο άλλος εξασφαλίστηκε μέσα στην κοιλιά του κήτους. Το ζώο ψόφησε έπειτα από λίγο, και όταν το έβγαλαν στην ξηρά και του άνοιξαν την κοιλιά, του βρήκαν μέσα τόν ναύτη ζωντανό! Ο αναστημένος ναύτης διηγήθηκε αργότερα ότι αισθάνθηκε

μιά τρομακτική δίνη που τον παρέσυρε και βρέθηκε ξαφνικά μέσα σ' ένα γλοιώδες άντρον που δρόμαγε απίσια. «Έκανε εκεί μέσα μία ζέστη αποπνικτική, είπε ο ναύτης, και είχα την εντύπωση ότι δρισκόμουν ανάμεσα σε διάφορες χλιαρές ουσίες και σε απόλυτο σκοτάδι. Λιποθύμησα και δεν ξαναβρήκα τις αισθήσεις μου παρά όταν με χτύπησε ο καθαρός αέρας έξω από την κοιλιά του κήτους». Το δέρμα του ναύτη είχε γίνει άσπρο σαν γάλα.

Το γέρικο «κασσαλά» που είχαν πληγώσει οι κυνηγοί του νησιού Φαγκάλ αντιστάθηκε έπι έξι ώρες στην επίθεσι των έχθρων του. Τελικά όμως παρέδωσε τα όπλα και ολόκληρη ή γύρω περιοχή έγινε κατακόκκινη από το αίμα που έδγαυε από τις πληγές του.

Τιναζόταν ακόμα που και που, αλλά σιγά σιγά οι κινήσεις του γινόταν ολοένα πιο ασθενικές. Ο κυνηγός εξακολουθούσε να το τρυπά με το μακρύ μαχαίρι του. Ξαφνικά σταμάτησε. Ο κολοσσός που ξεφύσσε άμεριμνος πριν από έξι ώρες, προσπαθούσε τώρα να βρή την καλύτερη στάσι για να πεθάνει με μεγαλοπρέπεια, όπως έζησε. Άνοιξε διάπλατα το τεράστιο στόμα του με τα μεγάλα φιλιτισένια δόντια και έπειτα από έναν τελευταίο σπασμό έμεινε ακίνητο για πάντα.

Οι κυνηγοί του Φαγκάλ είχαν για μία ακόμα φορά κερδίσει το ψωμί τους.

Το τεράστιο κήτος ένεφανίσθη στην επιφάνεια κτυπημένο και οι ναυάρχες τράμαζαν όταν το είδαν

Αγαπητοί φίλοι, Α καταλαβαίνετε, φαντάζομαι, ότι δεν μπορούμε να δούμε από

τις γιορτές, από τη ζεστή ατμόσφαιρα που φτιάχνουν οι μεγάλες χριστιανικές γιορτές, χωρίς να πούμε κι ένα παραμύθι. Το καλούν οι ημέρες, οι νύχτες. Έτσι γινόταν πάντα, ακόμη και στα πιο δύσκολα, στα πιο μαρτυρικά χρόνια της ιστορίας μας. Όταν ξαναγύριζαν τούτες οι μέρες, τούτες οι νύχτες, οι μεγάλοι έλεγαν παραμύθια στα παιδιά.

Αλλά δεν θα σας πούμε παραμύθια με άστρια, με δράκους, με νεράιδες, με βασίλισσες και με βασίλεια. Θα παρακαλέσουμε τον παππού να μας πει εκείνος ένα παραμύθι, ένα ελληνικό παμύθι, τωρινό κι αλλοτινό, δηλαδή αιώνιο, δηλαδή πάντα επίκαιρο, όπως φαίνονται όλα τα ελληνικά παραμύθια. Και φαίνονται τέτοια γιατί εμπνέονται από πράξεις πάντα ανθρώπινες και για τούτο ενδιαφέρουσες σε κάθε εποχή. Αυτή άλλωστε είναι η ασύγκριτη αξία της ελληνικής ιστορίας. Τα πραγματικά γεγονότα της, με το να ερμηνεύουν ανθρώπινους, πανανθρώπινους πόθους, όπως της τιμής, της ελευθερίας και της δικαιοσύνης, μετατρέπονται στο τέλος σε παραμύθια των λαών. Έτσι ο Μαραθώνας, σαν σύμβολο της αντίστασης της ποιότητας στην ποσότητα, οι Θερμοπύλες, σαν σύμβολο της ανθρωπίνης αποφασιστικότητας για τη θυσία, άσχετα με το αποτέλεσμα, ή Αντιγόνη, σαν σύμβολο του καθήκοντος έναντι του ηθικού νόμου, το Μεσολόγγι, στο Εικοσιένα, σαν σύμβολο της αδαμάστης καρτερίας της ψυχής — για να χρησιμοποιήσουμε τα πιο προχειρα παραδείγματα — έναυούσαν νεότερους καιρούς.

Θα ζητήσουμε λοιπόν από τον παππού να μας πει, για να κλείσωμε τις γιορτές,

ένα ελληνικό παραμύθι. Κι ο παππούς, που πρέπει να τον ιδήτε με τη φαντασία σας καθώς τον έλεπαν τόσες και τόσες ελληνικές γενιές, θα μας δείξει πρώτα πρώτα τ' άρματα τα κρεμασμένα στον τοίχο, κάτω από το εικονοστάσιο με την Παναγία που έκληρονόμησε από τη μάνα του. Είναι ένα καρσούφι του Εικοσιένα. Μιά καρσούφι με τσαμακόπετρα. Δύο γκραδες που ένας πρόγονος τους έφερε από κάποια επανάσταση της Κρήτης. Είναι το μάνιχερ του Δωδεκά και του Δεκατρία, που βρόντηξε στο Σαραντάπορο, στο Μπιζάνι και στην Τσουμαγιά. Είναι ένας πυροσώληνας οδίδος από το Μικρασιατικό μέτωπο. Όλα κειμήλια!

Ένας μικρός ρωτάει:

Γιατί τα κρατάμε, παππού, αφού δεν μας χρειάζονται;

Ο παππούς ξαναθυμάται τα παραμύθια που του λέγανε όταν ήταν κι εκείνος μικρός.

Γιατί έτσι πότε πότε ένα φάντασμα και αναπαύει.

Ένα φάντασμα; γουρλώνει τα μάτια του ο μικρός.

Ένα θεόρατο ματωμένο φάντασμα. Έρχεται, παίρνει τ' άρματα, παίρνει και μας μαζί και πάει να παλαίση με το Χάρο.

Πώς το λένε το φάντασμα, παππού;

Διγενή το λένε.

Είναι ο Διγενής που πολεμά στην Κύπρο;

Τώρα είναι αυτός.

Υπάρχουν κι άλλοι;

Υπάρχουν και θα υπάρξουν κι άλλοι, δίχως τελειωμό. Γιατί υπάρχει, παιδί μου, κι αυτό πρέπει να το έχετε,

Ελληνικό παραμύθι

μιά ανεξάντλητη δύναμι μέσα στο ελληνικό αίμα, που ξαναγεννά τον ακριτικό ήρωα κάθε φορά που τον χρειάζεται ο τόπος. Ο Διγενής δεν είναι ένας ώριμος άνθρωπος. Είναι το πνεύμα της ελευθερίας, με την ανθρώπινη μορφή που παίρνει άμα το ανάγκη ή ανάγκη για τον αγώνα για την προσπάθεια. Γιατί τα «μαρμαρένια αλώνια» που λέει το δημοτικό τραγούδι, όπου πολεμά ο Διγενής με το Χάρο, όλο και μετακινούνται, ανάλογα με τους κινδύνους που αντιμετωπίζει η ελευθερία μέσα στα ελληνικά σύνορα. Όπου πρέπει να γίνει αγώνας για την ελευθερία, ξεπητιέται άμεσα κι ένας Διγενής.

Για να παλαίση με το Χάρο. Και τ' είν' ο Χάρος, παππού;

Στην Ελλάδα, παιδί μου, ο Χάρος είναι η σκλαβιά. Είναι ό,τι θέλει να κρατήσει τον Έλληνα σκλάβο. Είναι ό,τι τον εμποδίζει για να ελευθερωθεί.

Το παραμύθι, το ελληνικό παραμύθι έτελειωσε, είπε ο παππούς. Ας ξαναπούμε όλοι μαζί το στερόν του λόγου: «Στην Ελλάδα ο Χάρος είναι η σκλαβιά».

Όλα τα παιδιά, άμα πούνε αυτό το λόγο, θα ιδούν με τη φαντασία τους την Κύπρο στο βάθος της θάλασσας...

Γαύ δαυό σαν
Γ. ΦΙΛΕΡΗΣ

Οι άναγνώσται μας για την «Διάπλασι»

Πήραμε ένα συγκινητικό γράμμα και ένα ακόμη πιο συγκινητικό ποίημα από ένα από τα πιο νέα Διαπλάσσι-πούλα: τον Ιωάννη Μάγκα, μαθητή της Β' τάξης του Γυμνασίου Κορπε-νισίου. Δυστυχώς ο μικρός χάρος που μπορεί να διαδεθεί σήμερα το περιοδικό μας, δεν μας επιτρέπει να δημοσιεύσουμε ολόκληρο το ποίημα που μας έστειλε ο μικρός άσπυ ώσσης μας.

Από τα 48 όμως τετράστιχα που αφιερώνει εις την «Διάπλασι» τα Παί-δων ο φίλος μας Ιωάννη, δημοσιεύ-ουμε σήμερα τα πιο χαρακτηριστικά, γιατί δείχνουν την αγάπη με την ό-ποιε περιβάλλουν το περιοδικό μας τα Έλληνόπουλα. Θα μας επιτρέψη μοις ο αλός μικρός μας φίλος να μη συμφωνήσουμε με τους κάπως υπερ-βολικούς και ενθουσιώδεις χαρακτηρι-σμούς που αποδίδει εις το περιοδικό μας. Προσπαθούμε να γίνουμε ένα καλό περιοδικό για τα Έλληνόπουλα, αλλά η «Διάπλασι» δεν μπορεί να διεκδικήσει προς το παρόν «δόξα αιώνια».

Ποιος να έφτυσε εσέ «Διάπλασι» αγία; Και ποιος την έφτιαξε, Θεέ, με δόξα αιώνια;

Πάρτε το περιοδικό που είν' εύλογημένο, για κάθε γέρο ή για νιο είναι αυτό φτιαγμένο...

Έτσι το βλέπουν δυστυχώς

και όλ' αναστενάζαν: «Ω, ας βοηθήσει ο Θεός ν' αναστήθη», εκράζαν.

Χτυπάνε τα πνευματικά τ' άρματα, οι καμπάνες και ύψαχνονται στα παιδιά μία χαρά οι μόνες.

Και είν' έτοιμη η χαρά «Διάπλασι» τη λένε, που την διαβάζουν τα παιδιά νέοι πολλοί και έλαινε.

Το πήσαν, το διαβάσαν οι νέοι οι μεγάλοι, σε δακρυα έσπασαν κι αυτοί και τόσοι άλλοι.

Ω! Ζήτη το περιοδικό, φωνάζουν οι καλοί του, που φάνηκε τόσο καλό στην παλαιά ζωή του.

Την άκουσε όλη η γή, ζωντάνεψε και πάλι γι' αυτό καθένα μας παιδί πρέπει στο προσκεφάλι

να έχη το περιοδικό που δαγάζει όλο μύρο, και είν' αυτό πνευματικό που πάντα τόχει γύρω...

ΔΙΑΔΩΣΤΕ ΤΗ «ΔΙΑΠΛΑΣΙ» ΑΣ ΛΕΓΕΙ Η ΦΩΝΗ ΜΑΣ ΔΙΟΤΙ ΕΙΝ' ΑΝΑΠΛΑΣΙ ΣΕ ΤΟΥΤΗ ΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ

Μάγκα Ιωάννης

Μιά νεαρή Κυπριατοπούλα με την στολή της ηρωικής Μεγαλόνησου

του. Το πρόσωπό του ήταν χλωμό, απ' το συνθιγμένο κι' έπαιζε μηχανικά μ' ένα απ' τα φίλα. Τα πέντε άλλα ήταν ξετυλιγμένα πάνω σ' ένα τραπέζι και οι μαύρες σπείρες τους γυάλιζαν κάτω απ' το ηλεκτρικό φως.

Η Χριστίνα έφίξε το χοντρό χέρι που της άπλωνε ο επισκέπτης και στράφηκε προς τον καθηγητή περιμένοντας εξηγήσεις του.

— Καλύτερα να τα πούμε όλα στη δεσποινίδα Περώ, επείγει ο Μπαρούα, μ' ένα χαμόγελο. Αφού είναι εκείνη που έκανε την ανακάλυψη δεν χρειάζεται να της κρύψουμε τίποτα...

— Σωστά, συμφώνησε ο κύριος Μαρσελέν. Ήταν μια αδεξιότητα, που ήθελε στην κατάλληλη ώρα. Αν δεν είχα στήσει το χερουλί. Χριστίνα θα ταξίδευε με τη βαλίτσα στη Μασσαλία και τα φίλα θα έφταναν ανεμπόδιστα στον προορισμό τους.

— Μα εγώ πήγαινα στο θείο μου, είπε η Χριστίνα.

— Βέβαια, παρατήρησε ο Μπαρούα. Χωρίς όμως να το ξέρετε, είσατε ο πράκτωρ που είχαν διαλέξει για να μεταφερθούν αυτά τα φίλα στη Μασσαλία χωρίς να δημιουργηθούν υποψίες. Όταν εδ' εφάνε εκεί θαδρίσκαν τον τρόπο να σας τα ξαναπάρουν, για να τα στείλουν στο εξωτερικό.

— Μα ποιος; φώναξε η Χριστίνα.

— Ακριβώς αυτό ζητούμε τώρα να μάθουμε. Καθίστε, σας παρακαλώ, γιατί έχουμε πολλά να πούμε.

— Αλλά της, η Χριστίνα έριξε μια ματιά στο ρολόι της.

— Ω! μην ενοχλήθε για το τραίνο σας! είπε χαμογελαστά ο Μπαρούα. Πάρτε το απόφασι πως τόχετε χαμένο. Όμως δεν πρέπει ν' ανησυχήτε. Το πιθανώτερο είναι, πως ο θεός σας είναι πολύ καλά στην υγεία του.

— Και ο Ζωρζ; ρώτησε η κυρία Μαρσελέν.

— Τί θα του πούμε;

— Αυτό σκεφτόμουν, απάντησε ο Μπαρούα. Μπορείτε να του πείτε πως η δεσποινίδα Περώ αδιαθέτως, ξαφνικά και σπασμωδικά, πρέπει να μείνει στο κρεβάτι. Έξηγήστε πρέπει να μείνει να βρίσκεται εδώ αμέσως, πως θα πρέπει να βρίσκεται εδώ αμέσως, πως θα πρέπει να βρίσκεται εδώ αμέσως.

— Ο Πιέρ Μπαρούα χαμογέλασε.

— Αποφύγετε για την ώρα να το κάνουμε. Πρώτα πρώτα δεν έχουμε τις απαραίτητες ακλόνητες αποδείξεις. Ύστερα δεν θέλουμε να δράσουμε παρά όταν θα είμαστε σε θέση να καταλάβουμε όχι μόνο τους δευτερευόντες πράκτορες, αλλά, κυρίως, τους αρχηγούς. Έτσι, περιορίζουμε να επιβλέπουμε τις υπηρεσίες των πυρηνικών έρευνών και με τέτοια διακρίσι, που ο φίλος μου κ. Μαρσελέν δεν έχει αντιληφθεί ως την ώρα τίποτα. Μόνο απόψε τον ενημέρωσα για τις εξαιρετικά σοβαρές ανακαλύψεις που έχουμε κάνει. Κι' απάνω στην ώρα έρχεστε σεις, χαριτωμένη μου δεσποινίς, και μας προσφέρετε την απόδειξι που ζητούσαμε και την αρχή του νημάτος. Πρέπει να σας ευχαριστήσω γι' αυτό.

Η Χριστίνα κοκκίνισε.

— Δεν το έκανα επίτηδες, είπε.

— Δεν έχει σημασία. Είχα έρθει απόψε για να πληροφορήσω τον κύριο Μαρσελέν για ό,τι εξυφανόταν γύρω του. Παρ' όλα αυτά, όμολογώ πως δεν υποψιάζομστε και ότι τα γεγονότα θα επιτείνονταν μ' αυτόν τον τρόπο. Είχαμε ανακαλύψει μόνο πως οι κατασκοπείς είχαν εγκαταστήσει ένα πράκτορά τους μέσα σ' αυτό το σπίτι. Πρόκειται για τον σωθέρ.

— Ο Ζωρζ! φώναξε η Χριστίνα. Αισθανόμουν αντιπάθεια γι' αυτόν!

— Μου τινεχ συστήσει ένα πρόσωπο υπέρτατα κάθε υποψίας και του είχα εμπιστοσύνη. Όμολογώ πως δεν μπορούσ' ακόμα να το πιστέψω, είτε ο κύριος Μαρσελέν.

— Το αληθινό του όνομα είναι 'Ανδρέας Κάσας και κατάγεται από κάποια χώρα της κεντρικής Ευρώπης. Ζη από πολλά χρόνια στη Γαλλία. Δεν ήταν γνωστός στις υπηρεσίες μας και υποθέτω πως θα έχη λίγον καιρό που άνωσθηκε σ' αυτά τα πράγματα.

— Η συνέχισα.

— Παρανευέστε, συνέχισε χαμογελαστά, ο Μπαρούα. Θα φαντασάστε, λώντας, τους μυστικούς πράκτορες με σηκωμένους ψιακίδες, με χαμηλωμένα καπέλα, με ψευτικές γενειάδες και με γκριζα λεία, που να μην ξεχωρίζουν από το αδιάβροχο, που να μην διαφέρουν από τα χρώματά είναι διαφορετικά. Ήταν πράγματα που την έλπιζαν, πως δε θα πολύ συγκινημένη και περιήφανη για την εμπιστοσύνη που της έδειχναν.

— Θα ξέρετε, ασφαλώς, συνέχισε ο Μπαρούα, πως εδ' και λίγα χρόνια ή έμπιστοσύνη που της έδειχναν.

— Οπότε γράφουν οι έμπιστοι πυρηνικοί, ζούμε σήμερα στην ατομική φημερίδα. Δεν πρέπει να το βλέπετε αυτό φημερία από την πραγματική ζωή των άλλων.

— Η Χριστίνα έσκυψε το κεφάλι. Ήταν πολύ συγκινημένη και περιήφανη για την εμπιστοσύνη που της έδειχναν.

— Οπότε γράφουν οι έμπιστοι πυρηνικοί, ζούμε σήμερα στην ατομική φημερίδα. Δεν πρέπει να το βλέπετε αυτό φημερία από την πραγματική ζωή των άλλων.

— Η Χριστίνα έσκυψε το κεφάλι. Ήταν πολύ συγκινημένη και περιήφανη για την εμπιστοσύνη που της έδειχναν.

— Οπότε γράφουν οι έμπιστοι πυρηνικοί, ζούμε σήμερα στην ατομική φημερίδα. Δεν πρέπει να το βλέπετε αυτό φημερία από την πραγματική ζωή των άλλων.

— Η Χριστίνα έσκυψε το κεφάλι. Ήταν πολύ συγκινημένη και περιήφανη για την εμπιστοσύνη που της έδειχναν.

— Οπότε γράφουν οι έμπιστοι πυρηνικοί, ζούμε σήμερα στην ατομική φημερίδα. Δεν πρέπει να το βλέπετε αυτό φημερία από την πραγματική ζωή των άλλων.

— Η Χριστίνα έσκυψε το κεφάλι. Ήταν πολύ συγκινημένη και περιήφανη για την εμπιστοσύνη που της έδειχναν.

— Οπότε γράφουν οι έμπιστοι πυρηνικοί, ζούμε σήμερα στην ατομική φημερίδα. Δεν πρέπει να το βλέπετε αυτό φημερία από την πραγματική ζωή των άλλων.

— Η Χριστίνα έσκυψε το κεφάλι. Ήταν πολύ συγκινημένη και περιήφανη για την εμπιστοσύνη που της έδειχναν.

— Οπότε γράφουν οι έμπιστοι πυρηνικοί, ζούμε σήμερα στην ατομική φημερίδα. Δεν πρέπει να το βλέπετε αυτό φημερία από την πραγματική ζωή των άλλων.

— Η Χριστίνα έσκυψε το κεφάλι. Ήταν πολύ συγκινημένη και περιήφανη για την εμπιστοσύνη που της έδειχναν.

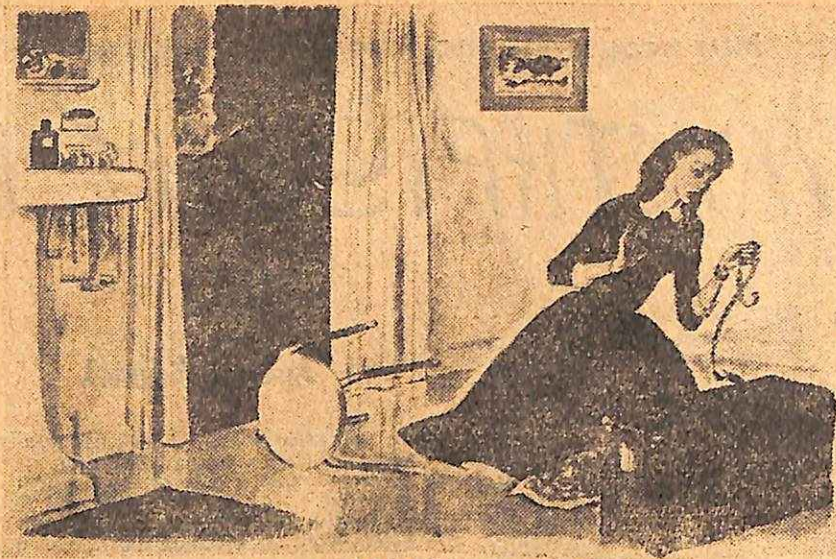
— Οπότε γράφουν οι έμπιστοι πυρηνικοί, ζούμε σήμερα στην ατομική φημερίδα. Δεν πρέπει να το βλέπετε αυτό φημερία από την πραγματική ζωή των άλλων.

— Η Χριστίνα έσκυψε το κεφάλι. Ήταν πολύ συγκινημένη και περιήφανη για την εμπιστοσύνη που της έδειχναν.

— Οπότε γράφουν οι έμπιστοι πυρηνικοί, ζούμε σήμερα στην ατομική φημερίδα. Δεν πρέπει να το βλέπετε αυτό φημερία από την πραγματική ζωή των άλλων.

— Η Χριστίνα έσκυψε το κεφάλι. Ήταν πολύ συγκινημένη και περιήφανη για την εμπιστοσύνη που της έδειχναν.

— Οπότε γράφουν οι έμπιστοι πυρηνικοί, ζούμε σήμερα στην ατομική φημερίδα. Δεν πρέπει να το βλέπετε αυτό φημερία από την πραγματική ζωή των άλλων.

Είδε με έκπληξι ότι ήταν μια βαλίτσα...

χουν σήμερα και σ' αποτελέσουν την πηγή νέου πλούτου και μεγάλης ευημερίας.

— Σταμάτησε λίγο, πρόσεξε τα δάκρυα στα μάτια της Χριστίνας και συνέχισε:

— Δε θα σας κουράσω περισσότερο μ' αυτά τα πράγματα, που βρίσκονται ακόμα στο στάδιο των ερευνών. Θα σας πω μόνο, πως ο φίλος μου καθηγητής κύριος Μαρσελέν έχει δώσει τα σχέδια ενός νέου πυρηνικού αντιδραστήρα—ένα είδος ατομικού κινητήρα, για να το πούμε πιο απλά—που συνιστά μια τεράστια πρόοδο. Κι' όπως ήταν έτοιμο, ώριμμένο, χωρίς ζητούν τώρα να μάθουν αυτά τα σχέδια. Οι υπηρεσίες της αντικατασκοπείας μας δεν μόνον άδρανε, και επιβλέπουμε έναν άριστο αριθμό ατόμων που ζέρουμε πως έχουν σχέσεις με ξένους πράκτορες.

— Μα γιατί δεν τους συλλαμβάνετε; πρόσθεσε η Χριστίνα.

— Ο Πιέρ Μπαρούα χαμογέλασε.

— Αποφύγετε για την ώρα να το κάνουμε. Πρώτα πρώτα δεν έχουμε τις απαραίτητες ακλόνητες αποδείξεις. Ύστερα δεν θέλουμε να δράσουμε παρά όταν θα είμαστε σε θέση να καταλάβουμε όχι μόνο τους δευτερευόντες πράκτορες, αλλά, κυρίως, τους αρχηγούς. Έτσι, περιορίζουμε να επιβλέπουμε τις υπηρεσίες των πυρηνικών έρευνών και με τέτοια διακρίσι, που ο φίλος μου κ. Μαρσελέν δεν έχει αντιληφθεί ως την ώρα τίποτα. Μόνο απόψε τον ενημέρωσα για τις εξαιρετικά σοβαρές ανακαλύψεις που έχουμε κάνει. Κι' απάνω στην ώρα έρχεστε σεις, χαριτωμένη μου δεσποινίς, και μας προσφέρετε την απόδειξι που ζητούσαμε και την αρχή του νημάτος. Πρέπει να σας ευχαριστήσω γι' αυτό.

Η Χριστίνα κοκκίνισε.

— Δεν το έκανα επίτηδες, είπε.

— Δεν έχει σημασία. Είχα έρθει απόψε για να πληροφορήσω τον κύριο Μαρσελέν για ό,τι εξυφανόταν γύρω του. Παρ' όλα αυτά, όμολογώ πως δεν υποψιάζομστε και ότι τα γεγονότα θα επιτείνονταν μ' αυτόν τον τρόπο. Είχαμε ανακαλύψει μόνο πως οι κατασκοπείς είχαν εγκαταστήσει ένα πράκτορά τους μέσα σ' αυτό το σπίτι. Πρόκειται για τον σωθέρ.

— Ο Ζωρζ! φώναξε η Χριστίνα. Αισθανόμουν αντιπάθεια γι' αυτόν!

— Μου τινεχ συστήσει ένα πρόσωπο υπέρτατα κάθε υποψίας και του είχα εμπιστοσύνη. Όμολογώ πως δεν μπορούσ' ακόμα να το πιστέψω, είτε ο κύριος Μαρσελέν.

— Το αληθινό του όνομα είναι 'Ανδρέας Κάσας και κατάγεται από κάποια χώρα της κεντρικής Ευρώπης. Ζη από πολλά χρόνια στη Γαλλία. Δεν ήταν γνωστός στις υπηρεσίες μας και υποθέτω πως θα έχη λίγον καιρό που άνωσθηκε σ' αυτά τα πράγματα.

— Η συνέχισα.

— Παρανευέστε, συνέχισε χαμογελαστά, ο Μπαρούα. Θα φαντασάστε, λώντας, τους μυστικούς πράκτορες με σηκωμένους ψιακίδες, με χαμηλωμένα καπέλα, με ψευτικές γενειάδες και με γκριζα λεία, που να μην ξεχωρίζουν από το αδιάβροχο, που να μην διαφέρουν από τα χρώματά είναι διαφορετικά. Ήταν πράγματα που την έλπιζαν, πως δε θα πολύ συγκινημένη και περιήφανη για την εμπιστοσύνη που της έδειχναν.

— Θα ξέρετε, ασφαλώς, συνέχισε ο Μπαρούα, πως εδ' και λίγα χρόνια ή έμπιστοσύνη που της έδειχναν.

— Οπότε γράφουν οι έμπιστοι πυρηνικοί, ζούμε σήμερα στην ατομική φημερίδα. Δεν πρέπει να το βλέπετε αυτό φημερία από την πραγματική ζωή των άλλων.

— Η Χριστίνα έσκυψε το κεφάλι. Ήταν πολύ συγκινημένη και περιήφανη για την εμπιστοσύνη που της έδειχναν.

— Οπότε γράφουν οι έμπιστοι πυρηνικοί, ζούμε σήμερα στην ατομική φημερίδα. Δεν πρέπει να το βλέπετε αυτό φημερία από την πραγματική ζωή των άλλων.

— Η Χριστίνα έσκυψε το κεφάλι. Ήταν πολύ συγκινημένη και περιήφανη για την εμπιστοσύνη που της έδειχναν.

— Οπότε γράφουν οι έμπιστοι πυρηνικοί, ζούμε σήμερα στην ατομική φημερίδα. Δεν πρέπει να το βλέπετε αυτό φημερία από την πραγματική ζωή των άλλων.

— Η Χριστίνα έσκυψε το κεφάλι. Ήταν πολύ συγκινημένη και περιήφανη για την εμπιστοσύνη που της έδειχναν.

— Οπότε γράφουν οι έμπιστοι πυρηνικοί, ζούμε σήμερα στην ατομική φημερίδα. Δεν πρέπει να το βλέπετε αυτό φημερία από την πραγματική ζωή των άλλων.

— Η Χριστίνα έσκυψε το κεφάλι. Ήταν πολύ συγκινημένη και περιήφανη για την εμπιστοσύνη που της έδειχναν.

— Οπότε γράφουν οι έμπιστοι πυρηνικοί, ζούμε σήμερα στην ατομική φημερίδα. Δεν πρέπει να το βλέπετε αυτό φημερία από την πραγματική ζωή των άλλων.

— Η Χριστίνα έσκυψε το κεφάλι. Ήταν πολύ συγκινημένη και περιήφανη για την εμπιστοσύνη που της έδειχναν.

— Οπότε γράφουν οι έμπιστοι πυρηνικοί, ζούμε σήμερα στην ατομική φημερίδα. Δεν πρέπει να το βλέπετε αυτό φημερία από την πραγματική ζωή των άλλων.

— Η Χριστίνα έσκυψε το κεφάλι. Ήταν πολύ συγκινημένη και περιήφανη για την εμπιστοσύνη που της έδειχναν.

— Οπότε γράφουν οι έμπιστοι πυρηνικοί, ζούμε σήμερα στην ατομική φημερίδα. Δεν πρέπει να το βλέπετε αυτό φημερία από την πραγματική ζωή των άλλων.

— Η Χριστίνα έσκυψε το κεφάλι. Ήταν πολύ συγκινημένη και περιήφανη για την εμπιστοσύνη που της έδειχναν.

— Οπότε γράφουν οι έμπιστοι πυρηνικοί, ζούμε σήμερα στην ατομική φημερίδα. Δεν πρέπει να το βλέπετε αυτό φημερία από την πραγματική ζωή των άλλων.

— Η Χριστίνα έσκυψε το κεφάλι. Ήταν πολύ συγκινημένη και περιήφανη για την εμπιστοσύνη που της έδειχναν.

— Οπότε γράφουν οι έμπιστοι πυρηνικοί, ζούμε σήμερα στην ατομική φημερίδα. Δεν πρέπει να το βλέπετε αυτό φημερία από την πραγματική ζωή των άλλων.

— Η Χριστίνα έσκυψε το κεφάλι. Ήταν πολύ συγκινημένη και περιήφανη για την εμπιστοσύνη που της έδειχναν.

— Οπότε γράφουν οι έμπιστοι πυρηνικοί, ζούμε σήμερα στην ατομική φημερίδα. Δεν πρέπει να το βλέπετε αυτό φημερία από την πραγματική ζωή των άλλων.

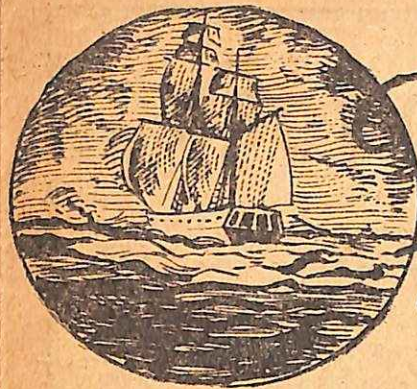
— Η Χριστίνα έσκυψε το κεφάλι. Ήταν πολύ συγκινημένη και περιήφανη για την εμπιστοσύνη που της έδειχναν.

— Οπότε γράφουν οι έμπιστοι πυρηνικοί, ζούμε σήμερα στην ατομική φημερίδα. Δεν πρέπει να το βλέπετε αυτό φημερία από την πραγματική ζωή των άλλων.

— Η Χριστίνα έσκυψε το κεφάλι. Ήταν πολύ συγκινημένη και περιήφανη για την εμπιστοσύνη που της έδειχναν.

— Οπότε γράφουν οι έμπιστοι πυρηνικοί, ζούμε σήμερα στην ατομική φημερίδα. Δεν πρέπει να το βλέπετε αυτό φημερία από την πραγματική ζωή των άλλων.

— Η Χριστίνα έσκυψε το κεφάλι. Ήταν πολύ συγκινημένη και περιήφανη για την εμπιστοσύνη που της έδειχναν.

11ον

Ο Χουάν δεν άργησε να επιστρέψει. Βγήκε σε λίγο στο κατάφωτο του σπιτιού και μ' ένα φώναζε. Σηκώθηκε με κόπο και άκολούθησε τον Μανουέλ που έτρεχε προς το σπίτι. Όταν φθάσαμε κοντά του, ο Χουάν μας είπε:

— Τα κανόνια όλα. Ο φίλος μου θα άσφαλθη με τα ζητήματά μας. Γνωρίζει τον πλοίαρχο του «Σαν Φερνάντο».

Το καράβι θα ξεκινήσει άποψε και σε δυό μέρες θα βρισκόμαστε στην 'Ιρλανδία.

Η ιδέα ότι θα ξαναγύριζα στην πατρίδα μου μούφερε δάκρυα στα μάτια. Ο Μπαρτλεϋ θα είχε τρελλαθεί από την ανησυχία. Είχε, άραγε, καταλάβει ότι με είχαν απαγάγει; Είχε πάλι, άραγε, στο Γκαλουαίη να συναντήσει τον κύριο Νταίλυ; Είχαν λάβει το γράμμα που είχα πετάξει περνώντας από την πόρτα του συμβολαιογράφου; Συλλογίζομουν με χαρά την ύποδοξη που θα μού έκαν: ή καμμένη ή κυρά Φάλαν.

Είχε, άραγε, ο Μπαρτλεϋ ανακαλύψει το μυστικό του «Σαν Σεμπάστιαν» και γιατί προκλούσε το ενδιαφέρον τούτων ανθρώπων; Δεν μπορούσα να καταλάβω γιατί με είχαν μεταφέρει τόσο μακριά, εκτός αν ο άρχηγος τους ήταν γκατεστημένος στον τόπο αυτόν και ήθελε να με ανακρίνη ο ίδιος. Θα μπορούσα άραγε, ως το τέλος να ολοκληρώσω την δραπέτευσί μου;

Μπήκαμε τελικά στο σπίτι και ο Χουάν έκλεισε την πόρτα πίσω μας. Ο φίλος μας φαινόταν πολύ ήσυχος σαν να βρισκόμαστε κιόλας πάνω στο καράβι, που θα μας άδηνούσε στην 'Ιρλανδία.

Στο βήθος του διαδρόμου βρισκόταν μια μεγάλη κούνια, πλακοστρωτή μ' ένα μεγάλο παράθυρο που έβλεπε πίσω από το σπίτι σ' ένα λαχανόκηπο. Παρ' όλη τη καλοκαιρία μια μεγάλη φωτιά έκαιγε στο τζάκι. Τα πρόσωπα των ανθρώπων που βρισκόταν εκεί μέσα ήταν καταδρωμένα. Κόνεψα να λιποθυμήσω από την άφορητα ζεστή ατμόσφαιρα. Ο Χουάν μ' έβαλε να κάθω σε μια καρέκλα. Μια γριά χοντρή κυρία ντυμένη σ'α μαύρο με πλησίασε. Έπειτα γύρισε στους συντρόφους της και τους μίλησε για μένα στη γλώσσα τους. Κατάλαβα από τις κινήσεις της ότι τους έλεγε ότι είχα βασιικά ανάγκη τροφής.

Φαίνεται ότι είχα δίκιο. Η καλή κυρία πλησίασε στο μπουφέ, έδωσε ένα περίεργο μακρουλό ψωμί λεπτό σαν μπαστόνι και μου το έδωσε. Έβαλε έπειτα μπροστά μου ένα βαζό με μαρμελάδα και μου έδειξε πως να σπάω το ψωμί και να το βουτάω έπειτα στο γλυκό. Δεν έχασα καιρό και άκολούθησα άμέσως τη συμβουλή της.

Εν' όψει του Χουάν είχε πίσει την κούνια μ' έναν άνθρωπο άδύνατο με γκριζά μαλλιά που θα ήταν ο φίλος του, ο κ. Ζανβιέ που θα διηκούλυε τη φυγή μας. Γύρισε και με κοίταξε χαμωγώντας μ' ένα άπαίσιο τρόπο. Η θέα του και το χαμόγελό του με κατατρόμαξαν. Πως ήταν δυνατόν ο άπαίσιος αυτός άνθρωπος να έχη τη διάθεσι να μ' άσθεύει;

Γύρισα και κοίταξα τους άλλους έξι...

τους που ήταν συγκεντρωμένοι στη κουζίνα. Ο ένας ήταν μια νεώτερη έκδοσι του κυρίου Ζανβιέ. Είχε την ίδια άπαίσια όψη και το ψεύτικο χαμόγελο του ήλικιωμένου. Σκεφθήκα πως θάταν γιός του. Ο δεύτερος ήταν ένα παιδί στην ηλικία μου. Αυτός δεν προσπάθησε καν να μου χαμογέλασε. Με κοίταζε άδιάφορα. Το βλέμμα του που ήταν συνεχώς στηριγμένο πάνω μου μ' έκανε να ανατριχιάζω. Συγκρατήθηκα με κόπο στη διάθεσι που με κυριεύε να φύγω από εκεί μέσα χωρίς να περιμένω τη βοήθειά τους. Έπρεπε να κάνω ύπουλότη. Τί μ' ενδιέφεραν άλλως τε οι φυσιογνωμίες τους. Αυτοί οι άνθρωποι θα με βοηθούσαν να φτάσω στον τόπο μου.

Είχα πιά χαράσει και άψαξα ένα μιλίο...

Ο κ. Ζανβιέ του άπάντησε κάτι σε μια γλώσσα που δεν καταλαβαίνα. Τραβήχκα από το παράθυρο παγωμένος από τον φόβο μου. Βρέθηκα τότε πρόσωπο με πρόσωπο με το παιδί που με είχε συνοδεύσει στο δωμάτιο.

Πανικόβλητος δεν σκεπτόμουν πια παρά με ποιο τρόπο να δραπέτευω. Έπρεπε όμως πρώτα να άπαλλάξω από τον νεαρό πρόδοτη που είχε άκουσει κι αυτός τη συζήτηση των έμβρων μου και που θα πηγαινε σίγουρα να τους είδοποίηση ότι ήξερα τη σκευωρία τους.

Είχε κλείσει την πόρτα και άκουμπούσε άπάνω της. Έπρεπε να του έπιτεδά αλλά με κάποιο τρόπο που να μη με άνητηφθούν οι άνθρωποι που ήταν κάτω. Χωρίς να πάω να τον κοιτάζω άρχισα να προχωρώ με προφύλαξι προς το μέρος του.

Ξαφνικά έμεινα καθλωμένος εκεί που έστεκα. Ο μικρός αυτός μου μίλησε σιγα στη γλώσσα μου, ενώ τα μύτια του χαμογέλουσαν με ίκανοποίηση. Μίλουσε καθαρά 'Ιρλανδικά, δεν χωρούσε καμμία άμφιβολία. Κανένας ξένος δεν μπορούσε να χρησιμοποιήση με τόσο εύχέρεια τη γλώσσα μας.

— Κλείσε το παράθυρο Πάτ, μου είπε ψιθυριστά.

Συνήλθα από την κατάπληξι μου και άκολούθησα την συμβουλή του. Ξαναγύρισα έπειτα κοντά του και τον ρώτησα:

— Ποιος είσαι;

— Με λένε Μπαρτλεϋ Μαχόν κι έχω μαι από το Κέρου όπου οι άντρες άρδίζουν δυό φορές από τους άντρες της Κοντημάρα.

— Αυτό θα το συζητήσω με άγουτερε, του άπάντησα πειραγμένος. Πως βίσκεσαι εδ';

— Ηρθα με το «Σαν Φερνάντο». Ο πάτερρας μου κι η μητέρα μου πέθαναν. Ζούσα μ' ένα θείο μου που δεν τον άγαπούσα καθόλου. Έτσι όταν μια μέρα μου μίλησε προσφέρθηκε να έλασθω στο καράβι. Πάει ένας χρόνος από τότε που με προσέλαβαν. Το καράβι μας άσχολεται με όλα τα πράγματα εκτός από την φαλαινωθρία.

Φαίνονταν ότι ήταν ειλικρινής. Διστάζοντας άκόμα τον ρώτησα τελικά:

— Άκουσε να μίλωνε για το «Σαν Σεμπάστιαν»;

— Δεν γίνεται κι άλλη κούνια άπ' αυτή. Όλοι ενδιαφέρονται για το «περ' γαντίνα». Φαίνεται πως το είχαν στη κατοχή τους για λίγο διάστημα, αλλά...

— Τον άκολούθησα άμέσως. Άνεβήκαμε σ'α σκάλα και βρεθήκαμε σ' ένα δωμάτιο...

— Τον άκολούθησα άμέσως. Άνεβήκαμε σ'α σκάλα και βρεθήκαμε σ' ένα δωμάτιο...

— Τον άκολούθησα άμέσως. Άνεβήκαμε σ'α σκάλα και βρεθήκαμε σ' ένα δωμάτιο...

— Τον άκολούθησα άμέσως. Άνεβήκαμε σ'α σκάλα και βρεθήκαμε σ' ένα δωμάτιο...

— Τον άκολούθησα άμέσως. Άνεβήκαμε σ'α σκάλα και βρεθήκαμε σ' ένα δωμάτιο...

— Τον άκολούθησα άμέσως. Άνεβήκαμε σ'α σκάλα και βρεθήκαμε σ' ένα δωμάτιο...

— Τον άκολούθησα άμέσως. Άνεβήκαμε σ'α σκάλα και βρεθήκαμε σ' ένα δωμάτιο...

— Τον άκολούθησα άμέσως. Άνεβήκαμε σ'α σκάλα και βρεθήκαμε σ' ένα δωμάτιο...

— Τον άκολούθησα άμέσως. Άνεβήκαμε σ'α σκάλα και βρεθήκαμε σ' ένα δωμάτιο...

— Τον άκολούθησα άμέσως. Άνεβήκαμε σ'α σκάλα και βρεθήκαμε σ' ένα δωμάτιο...

— Τον άκολούθησα άμέσως. Άνεβήκαμε σ'α σκάλα και βρεθήκαμε σ' ένα δωμάτιο...

— Τον άκολούθησα άμέσως. Άνεβήκαμε σ'α σκάλα και βρεθήκαμε σ' ένα δωμάτιο...

— Τον άκολούθησα άμέσως. Άνεβήκαμε σ'α σκάλα και βρεθήκαμε σ' ένα δωμάτιο...

— Τον άκολούθησα άμέσως. Άνεβήκαμε σ'α σκάλα και βρεθήκαμε σ' ένα δωμάτιο...

— Τον άκολούθησα άμέσως. Άνεβήκαμε σ'α σκάλα και βρεθήκαμε σ' ένα δωμάτιο...

— Τον άκολούθησα άμέσως. Άνεβήκαμε σ'α σκάλα και βρεθήκαμε σ' ένα δωμάτιο...

— Τον άκολούθησα άμέσως. Άνεβήκαμε σ'α σκάλα και βρεθήκαμε σ' ένα δωμάτιο...

— Τον άκολούθησα άμέσως. Άνεβήκαμε σ'α σκάλα και βρεθήκαμε σ' ένα δωμάτιο...

— Τον άκολούθησα άμέσως. Άνεβήκαμε σ'α σκάλα και βρεθήκαμε σ' ένα δωμάτιο...

— Τον άκολούθησα άμέσως. Άνεβήκαμε σ'α σκάλα και βρεθήκαμε σ' ένα δωμάτιο...

— Τον άκολούθησα άμέσως. Άνεβήκαμε σ'α σκάλα και βρεθήκαμε σ' ένα δωμάτιο...

— Τον άκολούθησα άμέσως. Άνεβήκαμε σ'α σκάλα και βρεθήκαμε σ' ένα δωμάτιο...

— Τον άκολούθησα άμέσως. Άνεβήκαμε σ'α σκάλα και βρεθήκαμε σ' ένα δωμάτιο...

— Τον άκολούθησα άμέσως. Άνεβήκαμε σ'α σκάλα και βρεθήκαμε σ' ένα δωμάτιο...

— Τον άκολούθησα άμέσως. Άνεβήκαμε σ'α σκάλα και βρεθήκαμε σ' ένα δωμάτιο...

— Τον άκολούθησα άμέσως. Άνεβήκαμε σ'α σκάλα και βρεθήκαμε σ' ένα δωμάτιο...

— Τον άκολούθησα άμέσως. Άνεβήκαμε σ'α σκάλα και βρεθήκαμε σ' ένα δωμάτιο...

— Τον άκολούθησα άμέσως. Άνεβήκαμε σ'α σκάλα και βρεθήκαμε σ' ένα δωμάτιο...

— Τον άκολούθησα άμέσως. Άνεβήκαμε σ'α σκάλα και βρεθήκαμε σ' ένα δωμάτιο...

— Τον άκολούθησα άμέσως. Άνεβήκαμε σ'α σκάλα και βρεθήκαμε σ' ένα δωμάτιο...

ελάχιστα έπιπλωμένο. Ένα μεγάλο χαμυλό κρεβάτι ήταν σπηρενο στη μέση του δωματίου. Έκανε κι εδ' άφορητη ζέστη. Άνοιξα το παράθυρο και άνεπνευσα με άπληστία τον καθαρό άέρα.

Οι τριχές του κεφαλιού μου άρθωθηκαν από τρομάρα, για ό,τι άκουσα. Άπό τον κήπο έρχόταν καθαρά η φωνή του Χουάν που έλεγε με το μιλίο του προς τους άλλους.

— Μην ανησυχήτε για τον Πάτ. Νομίζει πως είμαι φίλος του, και πιστεύει ότι τον βοηθά να δραπέτευη από τον 'Ερρικ. Φοβόμαι ότι ο καμμένος ο μικρός θα άπογοητευθή πολύ όταν θα φθάσουμε στην 'Ιρλανδία.

Κι άρχισε να γελά μ' έκτο

μετά το έχασαν. Το κυνηγάνε από τότε και γι' αυτό το λόγο θα ξαναφύγουν πάλι απόψε.

— Μα νόμιζα...
— Ναί θέλησαν να σε κάνουν να πιστέψεις ότι βασίζονταν σε σένα για να τους πής που είναι το καράβι. Στην πραγματικότητα όμως σε θέλουν για άλλο λόγο.

— Ποιος είναι ο Χουάν; τον ρώτησα απότομα.

— Είναι ο αρχηγός, είπε ο Μπράϊαν. Έκαστος απότομα στο κρεβάτι. Τι ήλθιος που ήμουνα. Τι εύκολα που με είχαν γελώσει. Τόσες μικρολεπτομέρειες που έδειχναν ότι ο άνθρωπος αυτός ήταν συνηθισμένος με τους άλλους και όμως δεν θέλησε να τις εξετάσω βαθύτερα. Με είχε απόλυτα αποκοιμίσει ο τρόπος του.

— Καλά να πάω, είπα, αφού στάθηκα τόσο βλάκας.

— Μη στενοχωριέσαι, μου είπε ο Μπράϊαν. Με το γλυκό του τρόπο έχει απάτησει κι άλλους πολλούς.

— Γιατί κυνηγάνε με τόση επιμονή το «Σάν Σεμπάστιαν»; ρώτησα. Τι το κάνει τόσο πολύτιμο;

— Είναι γεμάτο σάκκους με χρυσάφι. Έχει τόσο χρυσάφι στο κύτος του, ώστε να ζήσει όλη η συμμορία τα υπόλοιπα χρόνια της χωρίς να κάνει άλλες κλεψίες.

— Περίεργο. Έμεις βοήθαμε ένα χρυσό νόμισμα μόνο στο άμπάρι του.

— Ίσως κάποιος από τους συντρόφους να κλέψε το θυσανό, είπε ο Μπράϊαν. Τώρα όμως πρέπει να πάω να μιλήσω γιατί θα με υποπτεύουν.

— Θα σπάσω τα μούτρα του Χουάν, μόλις τον συναντήσω, απάντησα έτοιμος να επιτεθώ.

— Όχι αγαπητέ μου. Αν θέλεις να ξαναδείς την Ίρλανδία πρέπει να συνεχίσεις τις φιλικές σου σχέσεις μαζί του. Αφού τον να πιστεύει ότι εξακολουθεί να σε κοροϊδεύει. Έτσι τουλάχιστον δεν θα παρακολουθεί κάθε κίνησή σου.

— Και σύ;
— Έχουν εμπιστοσύνη σε μένα. Μου υποσχέθηκαν κι ένα μερίδιο από τον θησαυρό. Περιμένω από καιρό την ευκαιρία να τους συλλάβω πάνω στην πράξη. Άλλα δεν το ξέρουν. Τώρα όμως πέρασε να κοιμηθεί γιατί θα με υποπτεύουν αν ακούσουν να σου μιλάω.

— Να κοιμηθώ; Αδύνατον.

— Προσποίησου τουλάχιστον πως κοιμάσαι. Μ' έχουν διατάξει να μείνω πίσω από την πόρτα για να σε εμποδίσω να δραστηριοποιηθείς. Θα σε ξαναδώ πάνω στο πλοίο.

— Θα πάμε πραγματικά στην Ίρλανδία;

— Ναί, αλλά όχι στο Γκάλογουαϊν, όπως σου είπαν. Άμα φθάσουμε εκεί θα βρούμε κάποιο τρόπο να δραστηριοποιηθούμε. Βγήκε από το δωμάτιο και έκλεισε την πόρτα πίσω του.

Είχα κι άλλες πολλές ερωτήσεις να του κάνω, αλλά κατάλαβα πως είχε δικό του έπρεπε να προσέχω να μη μάς ανακαλύψουν.

Το κεφάλι μου πονούσε. Άνοιξα πάλι το παράθυρο κι έσκυψα με την ελπίδα να ακούσω κι άλλα. Δυστυχώς άκουγα μόνο ένα ψίθυρο χωρίς να μπορώ να ξεχωρίσω τις λέξεις. Θέε μου πως θα κατώρθωνα να ξεγελάσω τον παμπόνηρο Χουάν. Όλες μου οι ελπίδες στηριζόνταν πια μόνο στη βοήθεια του Μπράϊαν.

Ξάπλωσα στο κρεβάτι. Οι ώρες μοί φάνηκαν ατέλειωτες. Τελικά άκουσα το θόρυβο που έκαναν οι καρέκλες στις πλακές της κουζίνας. Φαίνεται πως θ' άρχιζε η προετοιμασία της φυγής. Ο σκάφος που ώδηγούσαν στο δωμάτιό μου έβριζαν κάτω από τα βήματα του Χουάν. Έκλεισα γρήγορα τα μάτια μου και προσοπλήθηκα τον κοιμισμένο.

Άνοιξε σιγά την πόρτα και πλησίασε στο κρεβάτι.

— Σήκω Πάτ, είναι ώρα να φύγουμε, μου είπε με τη γλυκιά φωνή του.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια

Το ούράνιο τόξο

ΣΥΓΧΡΑΝ, ύστερα από μια ραγδαία βροχή, όταν τα σύννεφα αρχίζουν να διαλύονται και να καθαρίζει η ατμόσφαιρα, βλέπουμε στον ουρανό ένα θαυμάσιο τόξο με έντονα φωτεινά χρώματα. Είναι το ούράνιο τόξο κι' η εμφάνισή του σημαίνει πως η μπόρα πια πέρασε κι' αρχίζει η καλοκαιρία.

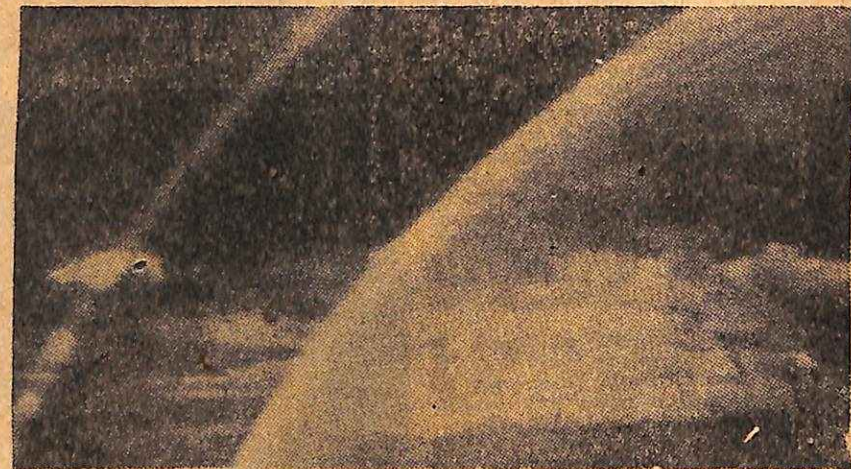
Πώς σχηματίζεται το ούράνιο τόξο; Θάγατε ακούσει, ίσως, πως το φως του ήλιου, το εσπερόφως, δεν είναι απλά αλλά σύνθετο. Αποτελείται από διάφορες χρωματιστές ακτίνες, που όλες μαζί, συνθέτουν την άσπρη ακτίνα. Μπορούμε εύκολα ν' απομονώσουμε την κάθε μία απ' αυτές τις ακτίνες όταν π. χ. κάνουμε το φως να περάσει μέσα από ένα χρωματιστό γυαλί. Το χρωματιστό γυαλί κρατεί όλες τις άλλες ακτίνες κι' αφήνει να περάσει μόνο εκείνη που έχει το χρώμα του. Το κόκκινο γυαλί συγκρατεί όλες τις άλλες ακτίνες κι' αφήνει να περάσει μόνο η κόκκινη. Όμοια το κίτρινο, το μπλε κτλ. αφήνουν να περάσει μόνο η κίτρινη ή η μπλε ακτίνα. Κάτι ανάλο-

γ αλλά μια φωτεινή θεντάλια που το κάθε μέρος της έχει και διαφορετικό χρώμα. Λέμε, τότε, πως το φως «αναλύεται».

Οι σταγονίδες της βροχής ή τα λεπτά σταγονίδια που αιωρούνται ακόμα στην ατμόσφαιρα, ύστερα από μια μπόρα, είναι ακριβώς διαφανή σώματα με όχι παράλληλες επιφάνειες. Έτσι, το ήλιακό φως περνώντας μέσα απ' αυτές αναλύεται στα συνθετικά του χρώματα. Τα χρώματα αυτά είναι: κόκκινο, πορτοκαλί, κίτρινο, πράσινο, μπλε, λουλακί, βιολετί, με τη σειρά που τα βλέπουμε, και ονομάζονται «χρώματα της ίριδος».

Θα βρείτε πάντοτε ότι το κέντρο του ούρανιου τόξου βρίσκεται στη γραμμή που ενώνει τα μάτια σας με τον ήλιο. Τα ούράνια τόξα εμφανίζονται όταν ο ήλιος βρίσκεται αρκετά χαμηλά, δηλαδή χωρίς το πρωί ή το βράδυ. Όσο χαμηλότερα είναι ο ήλιος, τόσο ψηλότερα παρουσιάζεται το ούράνιο τόξο.

Ένα αληθινό ούράνιο τόξο, δεν είναι ποτέ περισσότερο από μισό κύκλο. Συμβαίνει όμως μια πυκνή βροχή προς τη μία πλευρά του ούρανου,

γο συμβαίνει και με τα χρωματιστά αντικείμενα. Ένα κόκκινο αντικείμενο απορροφά όλες τις άλλες ακτίνες κι' αντανακλά μόνο την κόκκινη. Το βλεπούμε λοιπόν όλο, γιατί το φως που εκπέμπεται απ' αυτό είναι κόκκινο.

Όταν το φως περνά μέσα από ένα διαφανές σώμα, όπως είναι το γυαλί ή το νερό, παθαίνει μια έκτροπη που λέγεται «διάθλαση». Βγαίνει, δηλαδή, από την ευθεία όπου έκινε ως τότε και κάμπτεται ακολουθώντας μια άλλη ευθεία που σχηματίζει γωνία με τη πρώτη. Βέβαια, όταν το σώμα που διμιοργεί τη διάθλαση έχει επιφάνειες παράλληλες —όπως συμβαίνει στα τζάμια των παραθύρων— η έκτροπη που προκαλείται από την πρώτη επιφάνεια επαναρρυθνείται από τη δεύτερη και οι ακτίνες βγαίνουν παράλληλες στην πρώτη τους κατεύθυνση, χωρίς ν' παθαίνουν καμιά αλλαγή. Όταν όμως οι επιφάνειες του σώματος σχηματίζουν γωνία —όπως συμβαίνει στις πρίσμες— τότε η έκτροπη που διμιοργείται από την πρώτη επιφάνεια συστένεται από τη δεύτερη. Συμβαίνει, λοιπόν, οι διάφορες ακτίνες να παθαίνουν διαφορετικές έκτροπες, άλλες με γαλύτερες και άλλες μικρότερες. Έτσι, από το πρισματικό αντικείμενο δεν βγαίνει πια μια γραμμή από φως.

που σχηματίζει σεντόνι νερού, να αντανακλά το αληθινό ούράνιο τόξο, και το τόξο αυτό —αμυδρότερο— είναι μεγαλύτερο από μισό κύκλο. Όταν, αυτόχρονα με την αντανακλάση, βλέπουμε και το αληθινό τόξο, λέμε πως έχουμε «τέμνοντα τόξα».

Μερικές φορές, γύρω από το καυτό ούράνιο τόξο, σε κάποια απόσταση, υπάρχει ένα άλλο αμυδρότερο τόξο λεγεται δευτερεύον. Στο πρώτο τόξο το κόκκινο χρώμα είναι απ' έξω κι' το βιολετί από μέσα, ενώ στο δευτερεύον τα χρώματα έχουν αντίστροφη σειρά.

Λέμε, πως εκεί που τελειώνει το ούράνιο τόξο βρίσκεται θαμμένο ένα ρύτι με χρυσάφια. Στην πραγματικότητα, το ούράνιο τόξο δεν τελειώνει ουσιαστικά, γιατί κάθε φορά που μεταπηδάμε αλλάζει κι' αυτό θέσι, το πρόσωπό δε βλέπουν το ίδιο ούράνιο τόξο, αφού το καθενα το βλέπει από διαφορετικές σταγόνες νερού.

Ούράνια τόξα μπορούν να σχηματιστούν και από το φως του φεγγαριού που δεν είναι άλλο παρά αντανακλάση του ήλιακού φωτός. Είναι όμως αμυδρότερα και μόλις δυο ή τρία χρώματα ξεχωρίζουν.

Ο φίλος σας ΜΕ ΤΟ ΦΑΚΟ

Ευθύμο διήγημα του πατέρα της «Διαπλάσεως»

ΧΙΟΝΙΑ

Η ιστορία μιας υπερφυσικής γάτας

Του Γρηγορίου Ξενοπούλου

11ον

Πολλές μέρες και πολλές εβδομάδες θα έμενε εκεί μέσα, νηστικά, αφού εξήγησε τα λίγα «τρόφιμα» που θα βρήκε, κι' όχι βέβαια από εκείνα που ήταν μαθημένη να φάει... Γι' αυτό είχε μείνει πετσι και κόκκαλο.

Ευτυχώς δεν είχε πάθει τίποτ' άλλο. Καμιά πληγή, κανένα μώλωπα δεν είδαμε στο σώμα της. 'Η γούνα της μόνο ήταν σε κακό χάλι, λερωμένη παντού και μαθημένη εδώ κι' εκεί. Και τουτο, γιατί στην αθλιότητα που βρισκόταν, δεν θα είχε καμιά δρεβί να την πλένει, να την περιποιήται. Άλλωστε, όταν το σώμα του ζώου άτρωφει και λιγνύει, και το τρίχωμά του γίνεται κακτικό.

Όσο για την αποβλάκωσι, που είχα φοβηθεί, γρήγορα είδα πως ήμουν γελασμένος. Τίποτα δεν είχε πάθει το μυαλό της Χιονίας από τη δυστυχία. Σαστισμένη μόνο κι' αλαλασμένη, μπορεί να μην κατάλαβε την πρώτη στιγμή πως έπρεπε να μπη στο καλάθι που της κατεβάσαμε —αν και αμφιβάλλω τώρα αν θα έκανε τέτοιο γύμνασμα και στα καλά της, σαν καμιά γάτα του τσίρκου—, στο ξενοδοχείο όμως κατέφυγε με τη σκέψη πως πλησίαζε έτσι περισσότερο. Καμιά «κουταμάρα». Γιατί πια εύκολα θα μπορούσε να βρεθεί από εκεί πάλι στο δρόμο και να μπη στην πόρτα μας, παρ' από τον τσίγκο. 'Η μόνη πιθανή εξήγηση είναι πως πρωτίτερα είχε μπη πάλι στο ξενοδοχείο, είχε ανεβεί κρυφά σ' εκείνο το δωμάτιο όπου τη βρήκε η Μαρία, κι' από το παράθυρό του είχε πηδήσει στον τσίγκο. Άλλ' αν, από το δρόμο, μπήκε πρώτα στο ξενοδοχείο, γιατί δεν έμπαινε καλύτερα στην πόρτα μας; Αυτό είναι δύσκολο να εξηγηθεί, πάντως όμως θα είχε κάποιον λόγο.

Επί τέλους χόρτασε, καθαρίστηκε κάπως, και με τη γλώσσα της και με τη βούρσα, ξανάγινε Χιονία, με νά πηδήσει στον ώμο μου και ν' αγκιστρήσει τα φιλιά, δεν τολμούσε ακόμα. Ούτε εγώ την έπαινα στα χέρια μου: ήθελα να ιδω ποτέ θα το έκανε μονάχη. Και συλλογίζομαι: «Έβρισκε, άραγε, πως δεν ήταν ακόμα αρκετά καθαρή και φοβόταν μή με λερώσει —γιατί κι' όταν καμιά φορά μουντζουρωνόταν στην καρβουναποθήκη, δεν ανέβαινε πάνω μου— ή είχε την συναίσθηση πως έκανε κάτι κακό και όμισε πως ήμουν μαζί της θυμωμένος; Γιατί και σε τέτοιες περιστάσεις κρατούσε τη θέση της. Περήφανη πάντα, δεν έφευγε εκείνη ήθελε να πείσω εγώ. Σ' αυτό οι γάτες δε μοιάζουν με τους σκύλους, που έχουν τόσο δουλικό χαρακτήρα. Μια φορά η γυναίκα μου τη χτύπησε λίγο, για να κατεβή από τη σερβάντα, κι' η Χιονία έκανε πολλές ημέρες να τη λυγάζει και να δεχθή τα χόδια της.

Η αλήθεια είναι πως, αν και ξεγυριζε γρήγορα και ξαναπαίριε την πρώτη ώμ, φαίνονταν σαν στενοχωρημένη, σαν μελαγχολική. Ίσως θυμόταν τα παθήματά της και τη φοβερή περιπέτεια, το κλείσιμά της, την πείνα της, τη στερήσή μας και τις περιπληνσεις της ύστερα στους δρόμους, ως να ξαναβρή το σπίτι. Ίσως όμως και να λυπόταν που μ' έβλεπε τόσο επιθυμητικό, σαν να της κρατούσα καμία που ξεπότησε τη φουροβό εκείνη ημέρα χωρίς... να ρωτήσει κανένα. Γιατί, καθώς είπα κι' άλλο, το ξέρεσε καλά πως ο δρόμος της ήταν απηγορευμένος και πάντοτε πακίζονταν ν' ανεβή άπαντα και να κρυφθώ, σαν ένοχη, άμα την παύνασε κανένας στην είσοδο. Υποθέτω ακόμα πως της έκαστιζε που δεν της παρηγορούσε και δεν τη ρωτούσε που ήταν και τί έκανε, που δεν της γύρευα το λόγο για την παρεκτροπή της. Θα ένοιθε πως δεν την αγαπούσα πια κι' αδιαφορούσα.

«Καλύτερα —συλλογίζομαι— να το συναισθανθώ και να μην το ξανακάνω». Κι' ανεβάζα, όσο μπορούσα, αυτό το «πέσιμον», την υποχώρησι που περίμενε. Άλλα δεν μπορούσα πια. Κι' ένα πρωί —μια εβδομάδα σχεδόν αφότου είχε γυρίσει— να φάναμε στην κούρα, όπου έπινα το γάλα μου.

Μπήκε με κάποια δειλία —από που άλλη παρά είσοδο— και κάθισε σ' ένα από τα έπιπλα.

Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

θα δημοσιευθεί στο προσεχές φύλλον

Κατόπιν τούτου η ΕΚΠΛΗΞΙΣ που είχαμε αναγγείλει για σήμερα αναβάλλεται και αυτή και θ' ανακοινωθεί εις το φύλλον της 11 Ιανουαρίου. Περιμένετε όλοι και όλες ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΗ ΜΑΣ ΕΚΠΛΗΞΙ

«... και, σ' ένα νεύμα μου, ανέβηκε σε μια καρέκλα στο πλάι μου. Βούτηξε ένα γαλατάκι στο γάλα και της το έδωσα. Τη έφαγε απ' το χέρι μου —πρώτη φορά από το γυρισμό της που της έβαλα στο στόμα μια λιχουδιά. Θα συγκινήθηκε πολύ. Γιατί αμέσως με κοίταξε στα μάτια και —επί τέλους!— πηδήσε στον ώμο μου.

Άλλα δεν μ' έγλυφε όπως έκανε άλλη φορά. Ούτε άρχισε να γουγουριάζει. Μόνο ξαπλώθηκε κουλουριαστή γύρω στο λαιμό μου και, πιπώντας με τα μπροστινά πόδια στον ένα μου ώμο, σήκωσε το κεφάλι της και στάθηκε, με το μάγουλό της πλάι στο δικό μου, κοιτάζοντας μπροστά της στο κενό.

— Χιονία; της είπα σε λίγο σιγανά.
Κάλλισε το μάγουλό της στο δικό μου και πάλι αμέσως το τράβηξε.

— Χιονία; της ξανάπα.

Το ίδιο κίνημα, το ίδιο κομμένο, ατόλμο, διστακτικό χάδι. Την άφησα λίγο και άρχισα να της λέω κοντά στ' αυτί της:

— Που ήσουν; Τι έγινες τόσον καιρό... Γιατί βγήκες στο δρόμο και χάθηκες;... Είδες, κακομοίρα μου, τι πράξεις για να μην άκουσ και να φύγεις απ' το σπίτι κουφά;... Πες μου τώρα, μιλιά μου!

Μιλιά η Χιονία! Που η ευγνωμτία που άρχισε άλλη φορά, όταν έκανε τίποτα κι' ήθελε να το δικαιολογήσει! Τώρα έμενε βαθύ και, καθώς της μιλούσα, κοίταζε άλλοι σαν να μην άκουγε.

— Ε, που κοιτάς; της είπα μια στιγμή με θυμό. Έγώ σου μιλώ. Απάντησέ μου γρήγορα. Που έλειπες τόσον καιρό; Τ' έκανες;

Εκείνη πάλι μιλιά. Την κατέβασα απ' τον ώμο μου, την έστησα στην καρέκλα όρθια και την ανάγκασα να με κοιτάξει. Άλλα δεν υπήρχε να υποστή αυτό το αντίκρουσμα. Αμέσως γύρισε το βλέμμα της άλλο, έπειτα πράβηξε με δύναμη τα πόδια της απ' τα χέρια μου, έλευθερώθηκε, πηδήσε απ' την καρέκλα και βγήκε απ' την κούρα τρεχάτη.

Τη βρήκα ύστερα στο γραφείο μου, πάνω στο παράθυρο, να κοιτάζει έξω, με μια τέτοια έκφραση μελαγχολίας στο πρόσωπο, που την λυπήθηκα. Κι' αυτό γινόταν κάθε φορά που την έπινα και τη ρωτούσα για την περιπέτεια της. Δεν έβγαζε μιλιά και κοίταζε πως να μου φύγει για να γλυτώσει την ανάκρισι και την απόλογα!

Επί τέλους την άφησα ήσυχη. Δε μπορούσα όμως να καταλάβω αν σάπαινε από μεγάλη συναίσθηση, σαν να μην έβρισκε τί να πει, πως να δικαιολογηθεί, ή από πείσμα κι' από περηφάνεια. Μόνο η λυπή, η μελαγχολία που έβλεπα στο πρόσωπό της, μ' έκανε να συμπεράνω πως το μάλωμά μου της θυμίζει πράγματα που δεν ήθελε ούτε να τα θυμάται...

Σίγα σίγα συμφιλιώθηκα με στην εντέλεια. Αφού πέρασε καιρός και δεν την ξαναρώτησα, ενόμιση, φαίνεται, πως τα έχασα, και ξαναρχισε ν' ανεβαίνει στον ώμο μου, να με φιλάει και να μη βέλη να τρώει παρ' από τα χέρια μου. Άλλα —περίεργο πράγμα!— από τότε ο χαρακτήρας της άλλαξε. 'Η τόσο ζωηρή, ή τόσο χαρούμενη κι' ευγλωττή γατούλα έγινε μελαγχολική και λιγολογή. Όλακρες ώρες καθόταν ακίνητη, σαν να ρέμβανε, κι' όταν της μιλούσα, δεν απαντούσε, παρ' α' ένα μόνο «ναι».

Προτιμώ να πω πως ποτέ δεν ξανατόλμισε να βη στο δρόμο. Καλά καλά δεν κατέβαινε ούτε στην αυλή. Είχε περιορισθεί στα «ελαστικά» της, που ήταν το σπίτι και τα κεραμίδια του παραθύρου...

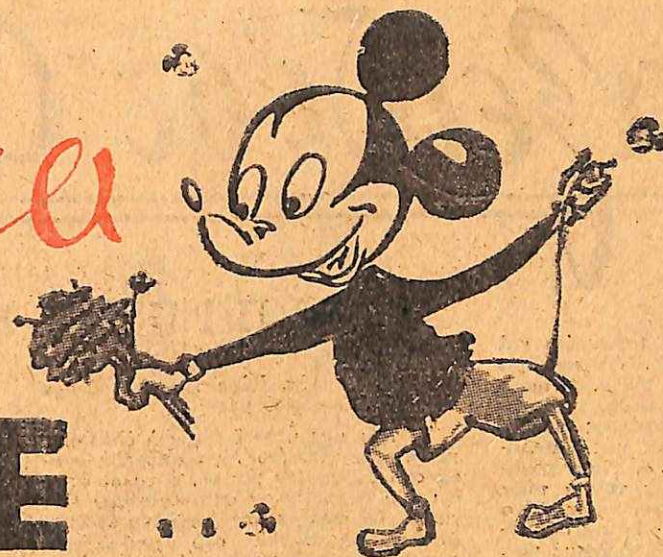
Η άλλανή αυτή στο χαρακτήρα της δεν έλαττωσε καθόλου την αγάπη που αισθανόταν για όλους μας και ποδ πάντων για μένα.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια

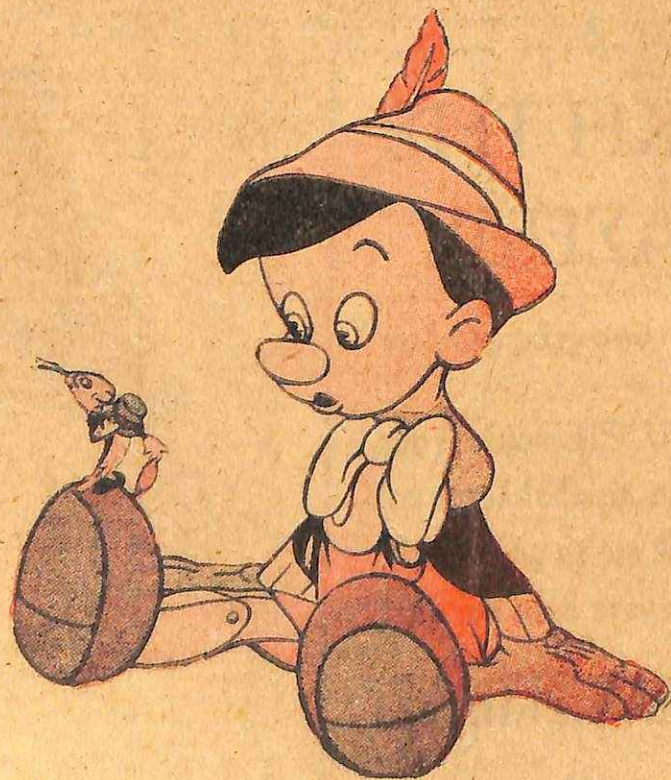

Τα 20 χρόνια του MICKEY MAUSE

ΠΡΙΝ περάσουν λίγοι μήνες, οι ταινίες με τον μικρόν ήρωα του Ντίσνεϋ είχαν κατακτήσει την Αμερική. Και επειδή, όπως ήταν φυσικό, ο καλλιτέχνης δε μπορούσε να δημιουργήσει όσες νέες ταινίες ζητούσαν οι κινηματογράφοι, δημιουργήθηκε μια τρομερή μαύρη αγορά γύρω από τις ταινίες αυτές. Στο τέλος όμως η κρίσι αυτή πέρασε και ο Ντίσνεϋ, που εν τω μεταξύ είχε δημιουργήσει ένα τεράστιο στούντιο με εκατό περίπου σχεδιαστές, κατόρθωσε να ανταποκριθεί στη ζήτηση και να προσφέρει τον αριθμό των ταινιών που του ζητούσαν.

Δυό χρόνια μετά την εμφάνισή του δεν υπήρχε αίθουσα κινηματογράφου σ' ολόκληρη την Αμερική που να μην προβάλλει, πριν από την κανονική ταινία, ένα μικρό φιλμ με Μίκυ Μάους. Και συχνά η μικρή αυτή ταινία των δέκα λεπτών της ώρας ενθουσίαζε και ικανοποιούσε περισσότερο τους θεατές από την κανονική μεγάλη ταινία που διαρκούσε μιάμιση και δυό ώρες. Ένας ήρωας που δημιουργήθηκε για να ευχαριστήσει και να ικανοποιήσει τους μικρούς,

στο τέλος έγινε η λατρεία όλων των Αμερικανών, μεγάλων και μικρών.

Η Ευρώπη, γρηαί, δυσκίνητη και συντηρητική, άρνησε να αντιληφθεί τη σημασία και την αξία του μικρού ήρωα του Ντίσνεϋ. Στην αρχή, ένας κινηματογράφος στο Παρίσι την πρωτεύουσα της Γαλλίας, συμφώνησε με τον Ντίσνεϋ και αγόρασε μερικές από τις πρώτες ταινίες που είχε δημιουργήσει. Ο Μίκυ επιδιβάσθηκε, κλεισμένος μέσα στα μεταλλικά κουτιά των ταινιών, στο υπερωκεανικό «Νορμανδία» και ύστερα από ταξίδι πέντε μερών αποδιδάσθηκε στο Χερβούργο.

Η πρώτη γνωριμία του με τους Ευρωπαίους θεατές δεν ήταν πολύ ενθουσιώδης. Εμείς οι Ευρωπαίοι είμαστε ή θέλουμε να φανόμαστε πιο σοβαροί, και δεν αποφασίζουμε εύκολα να ευχαριστηθούμε και να γελάσουμε με την καρδιά μας. Γι' αυτό ο Μίκυ δεν βρήκε πολλούς φίλους αμέσως στην Ευρώπη. Μεγάλους φίλους, για να είμαστε εξηγημένοι. Γιατί τα μικρά παιδιά, οι μαθητές του Δημοτικού και του Γυμνασίου, έγιναν όλοι φανατικοί θαυμαστάι του. Και εξοικονομούσαν δαχμυ δαχμυ το εισιτήριο του κινηματογράφου για να πάνε να ιδούν τον αγαπημένο τους Μίκυ. Αλλά γρήγορα ο «πόνος έσπασε» και όλος ο κόσμος στην Ευρώπη, όπως και στις «Ηνωμένες Πολιτείες, έγινε φίλος και θαυμαστής του χαριτωμένου μικρού ποντικού, που τόσο ωραία και τόσο χαριτωμένα ζωντανεύει ο Ουώλτερ Ντίσνεϋ.

Αλλά η επιτυχία υποχρεώνει. Η τρομερή επιτυχία του Μίκυ και η καταπληκτική αγάπη που έτρεφαν γι' αυτόν τα εκατομμύρια των απλών ανθρώπων σ' ολόκληρο τον κόσμο, έκαναν τον Ντίσνεϋ να σκεφθεί ότι ο Μίκυ ήταν πολύ μόνος και έρημος και χρειαζόταν συντροφιά.

Ακόμα και μέσα στα πρώτα φιλμ του Μίκυ Μάους, ζεινά που είχαν τόσο επιτυχία, ήταν φανερό ότι, λείπει ή συντροφιά, ο ένας ή οι περισσότεροι ακόμη ήρωες που θα έκαναν συντροφιά στο μικρόν πρωταγωνιστή και θα ζωντανεύαν ακόμη περισσότερο τις μικρές ταινίες. Από την ιδέα αυτή γεννήθηκε πρώτα ένας άλλος από τους πιο αγαπημένους και πιο γνωστούς ήρωες του Ντίσνεϋ, ο Ντόναλντ, ή πάπια. Μια φιγούρα που την ξέρουν καλά οι θεατές των κινηματογράφων. Ο Ντόναλντ είναι αδελφί του Μίκυ Μάους, γιατί βγήκε από το μυαλό και από το χέρι του ίδιου καλλιτέχνη, αλλά από άποψη νοοτροπίας, μυαλού και εμφανίσεως δρισκετόταν στην άλλη άκρη. Ο Μίκυ ήταν ένας τετραπέρατος ποντικός, γεμάτος, εξυπνάδα και ζωντάνια, γρήγορος, πονηρός και ικανός να τὰ βγάλει πέρα και στην πιο δύσκολη περίπτωση. Ο Ντόναλντ είναι μια άργοκίνητη πάπια, ελάχιστα πονηρή και πολύ άφελής. Τίμια και γεμάτη έμπιστοσύνη σ' όλους τους άλλους,

έτοιμη να βοηθήσει και να προστατεύσει εκείνους που είχαν ανάγκη από τη βοήθειά της.

Ο Ντόναλτ άρεσε όσο και ο Μίκυ και σύντομα οι ταινίες του άρχισαν να γεμίζουν τα προγράμματα χιλιάδων κινηματογράφων. Η διαφορά της εμφανίσεως, της εξυπνάδας, της νοοτροπίας και της διαθέσεως μεταξύ των δύο αυτών ήρωων του έδωσαν την ευκαιρία στον Ντίσνεϋ να δημιουργήσει μια ανεξάντλητη σειρά από μικρές ταινίες, στις οποίες πρωταγωνιστάι ήταν τότε ο ένας και τότε ο άλλος από τους δυό μικρούς αυτούς ήρωες.

Οι δουλειές του Ουώλτερ Ντίσνεϋ διαρκώς μεγάλωναν, και άφθονα χρήματα έφθαναν από όλες τις χώρες του κόσμου στα γραφεία του.

Ένα χρόνο αργότερα είχε δημιουργήσει μια τεράστια επιχείρησι, η οποία τροφοδοτούσε εξήντα χώρες της γης με ταινίες, όπου ήρωες ήταν τα δυό μικρά ζωάκια, που είχε έμπνευσή.

Το ταλέντο του Ντίσνεϋ ευτυχώς δεν το κατέστρεψε ούτε η επιτυχία, ούτε η δόξα, ούτε το χρήμα. Μαζί με τους παλαιούς πιστούς συνεργάτες του καθόταν ώρες ολόκληρες και συζητούσαν για την δουλειά τους. Αλλάζαν ιδέες, δοκιμάζαν νέα σχέδια, δημιουργούσαν νέους τύπους, έσβηναν, ξανάφτιαχναν, κατέστρεφαν, δούλευαν αδιάκοπα, όχι μόνο δημιουργώντας νέες ταινίες, με τον Μίκυ και τον Ντόναλτ, αλλά και προσπαθώντας να δώσουν νέες μορφές και νέα σχήματα.

Εκείνη την εποχή ήρθε μια άλλη έμπνευσι στον Ντίσνεϋ. Μια έμπνευσι, που επέτρεπε να τον αναδείξει μεγάλον καλλιτέχνη και να του φέρη την παγκόσμια αναγνώρισι της δημιουργίας του.

Μέχρι την εποχή εκείνη ο Ντίσνεϋ δημιουργούσε φιλμ με ήρωα τον Μίκυ και ώρισμένους άλλους τύπους που είχε έμπνευσή και δημιουργήσε. Τώρα όμως θέλησε να φτιάξη μια ταινία με αξιώσεις. Μια ταινία που να μην είναι απλώς διασκεδαστική και ευχάριστη και να διασκεδάη τους μικρούς και μεγάλους θεατές του με τις περιπέτειες του Μίκυ ή τις παλληκαριές και τις χαζομάρες του Ντόναλτ. Η νέα ταινία του Ντίσνεϋ έπρεπε να είναι κάτι περισσότερο και κάτι καλύτερο. Καλύτερο από όλες τις ταινίες που είχαν βγη από το στούντιο του Ντίσνεϋ και ικανό να συναγωνισθή τις μεγάλες ταινίες των άλλων εταιριών.

Έτσι δημιουργήθηκε η «Χιονάτη και οι επτά νάνοι». Ο μύθος ήταν παλιός και τον γνώριζε όλος ο κόσμος, κανείς όμως δεν είχε σκεφθί μέχρι τότε να τον αξιοποιήσει. Ο Ντίσνεϋ τον παίρνει στα θαυματουργά του χέρια και εδημιούργησε μια ταινία που έμεινε θρυλική στην ιστορία του κινηματογράφου. Το παραμύθι της Χιονάτης, η ζωή της με τους επτά νάνους, οι περιπέτειες, οι φασαρίες, όλα αυτά έγιναν μια ωραιότατη ταινία διάρκειας δύο περίπου ωρών,

που ευχαρίστησε και συνεκίνησε τα εκατομμύρια των θεατών που την είδαν. Έχουν περάσει σχεδόν δεκαπέντε χρόνια από την εποχή που παίχθηκε το φιλμ αυτό και όσοι το είχαν ιδη τότε το θυμούνται ακόμα με νοσταλγία και συγκίνησι. Ήταν ο θρίαμβος του Ντίσνεϋ. Όλοι ανεγνώρισαν την μεγαλοφυία του και όλοι του εύχθηκαν να δημιουργήσει και άλλο τέτοιο έργο.

Η εύχη αυτή έπιασε πολύ γρήγορα. Χωρίς να εγκαταλείψη την δημιουργία Μίκυ Μάους, ο Ντίσνεϋ, επηρεασμένος και ενθουσιασμένος από την επιτυχία που είχε η «Χιονάτη» του, άρχισε να γράφει το θέμα της νέας ταινίας του.

Αυτός και οι συνεργάτες του διάβασαν εκατοντάδες διττους, γύρεψαν, ρώτησαν, άκουσαν γνώμες μικρών και μεγάλων και στο τέλος κατέληξαν σε μια απόφασι που θα έδινε νέα δόξα, νέες χαρές και νέα χρήματα στον Ντίσνεϋ.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ : Ο Πινόκιο και η μητή του

Ταξείδι στ' Αστρα

2ον

ΜΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΣΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ

ΕΚΑΝΑ έναν ύπνο παραγμένο και γεμάτον εφιάλτες. Ξνείρευα ότι ταξίδευα με τον κ. Ντιμότο γύρω από τη Σελήνη. Είχαμε μπλέξει στους διαφόρους κύκλους της και το σκάφος μας κλυδωνιζόταν σαν καρπούζι που φέγγει. Ένας τρομακτικός άνεμος μάς έριξε τελικά πίσω στη γη. Ξύπνησα κατατρομαγμένος. Είχα πέσει από το κρεβάτι μου. Τα σκεπάζματα είχαν τυλιχθεί γύρω από το λαιμό μου. Ο ήλιος έμπαινε μέσα στο δωμάτιο. Φαίνεται πως τη νύχτα κάποια μεγάλη παραχή είχε κάνει τον κόσμο άνω κάτω. Το παράθυρό μας ήταν ορθάνοιχτο και διάφορα καρτιά του πτερά μου ήταν ακόμη σκορπισμένα στο πάτωμα. Άκουγα τους γειτονές μας να παραπονούνται μαζεύοντας τα ρούχα τους και τα χαρτιά τους που είχε σκορπίσει η θύελλα. Σκέφθηκα ότι η «Αγνή» θα ξέφυγε πάλι ξεκινώντας για κάποιο δοκιμαστικό ταξίδι. Όπως μου είχαν πη, κάθε πτήση της δημιουργούσε πάντα αυτή την αναστάτωση στην πόλη μας.

Μόλις είχα τελειώσει το ντύσιμό μου, όταν άκουσα ήματα στα σκαλοπάτια του σπιτιού μας. Ένας άνθρωπος ψηλός, με ύψος μελαγχολικό, στεκόταν διατακτικά στο κατώφλι μας.

— Είμαι ο κ. Βούρτς, μου είπε, ο καθηγητής της «Σούζαν». Ο πατέρας σου ξύπνησε πρωί γιατί έπρεπε να εργασθεί με τον κ. Ντιμότο. Περνώντας, με παρεκάλεσε νάρθω να σε πάρω για να σε οδηγήσω στην τάξη μου. Είμαι ευχαριστημένος που θάγω ακόμα ένα μαθητή.

Ο καθηγητής Βούρτς είχε ένα χρώμα πρασινωπό. Η γκριζα γενειάδα του έκλυπε το μικρό στόμαχό του. Δεν είχε τίποτα το δυναμικό που να με τραβήξει όπως ο λοχαγός και ο αρχιπιλότος μας. Ήλπιζα, ότι αυτός τουλάχιστον δεν θα μου υπέσχετο την Σελήνη, όπως οι άλλοι δυο. Κι όμως, είχα απατηθεί.

— Δεν είμαι παρά ένας γεροκαθηγητής, μου είπε. Δεν θα αναλάβω να σου υποδείξω σε ποιο τεχνικό τμήμα της Σχολής θα φοιτήσεις. Αυτό θα γίνει αργότερα. Προς το παρόν θα προσπαθήσω να αναπτύξω το ενδιαφέρον σου για τον μακρινό αυτόν κόσμο που θα κατακτήσουμε σε λίγο διάστημα. Θα σου μεταδώσω σιγά σιγά όλες μου τις γνώσεις, ώστε να είσαι προετοιμασμένος για το ταξίδι στη Σελήνη. Θα έχουμε πολλές ασχολίες εκεί πάνω, όλοι οι γεωλόγοι μας συμφωνούν σ' αυτό. Τι λες, μικρέ μου Ζώε, αισθάνεσαι από τώρα να σε τραβάει η περιπέτεια αυτή;

— Δεν ξέρω τίποτα, του απάντησα απότομα. Και αναρωτιέμαι, πως είναι δυνατόν ένα παιδί δώδεκα χρονών να συμπιληθεί στο πλήρωμα μιας αστροσφαίρας.

Ο καθηγητής Βούρτς δεν φάνηκε ότι προσεδάφη από το ύψος μου.

— Τα χρόνια περνούν γρήγορα, συνέχισε, και δεν είναι άπιαστο σε λίγον καιρό ν' αλλάξεις γνώμη. Ξέρεις ότι κι εγώ οι κάτοικοι της «Σούζαν» είναι διηρημένοι σε δυο ομάδες; Σ' εκείνους που ξέρουν ότι δεν θα πάνε ποτέ εκεί πάνω και στους άλλους που έχουν πεπεισθεί ότι θα πάνε όπως οπότε κάποια μέρα στη Σελήνη; Νομίζω, ότι εσύ θα είσαι με την τελευταία.

ταία αυτή ομάδα. Πάμε τώρα να κάνουμε το γύρο του χωριού μας.

Η τάξη μας ήταν ένα μικρό ολόστρο περιπτερο, χτισμένο λίγο απόμακρο κοντά στο δάσος του χωριού, όπου οι θόρυβοι των εργαστηρίων ακουγόταναν ελάχιστα. Τα μεγάλα παράθυρά του έδωσαν από τη μία πλευρά στο μεγαλοπρεπές συγκρότημα του κέντρου Δοκιμών. Από την άλλη αντίκρυζαν την άπειρη έκταση των αεροδρομίων. Βρήκαμε εκεί καμιά δωδεκαριά παιδιά που φλυαρούσαν ενώ παρακολουθούσαν με ενδιαφέρον τις δαν-

τελλωτές άσπρες γραμμές που είχε αφήσει η «Αγνή» στον ορίζοντα, πριν εισχωρήσει στα ψηλά στρώματα της ατμόσφαιρας. Τα ήλιοφλημένα μάγουλά τους και τα αποφασιστικά ύψος τους έδειχναν ότι η νεολαία της «Σούζαν» ζούσε μια ζωή ελεύθερη και ότι η πυγμή του καθηγητού Βούρτς δεν ήταν τόσο τρομερά.

— Σας έφερα τον Μισέλ Ζώε, τους είπε μπαίνοντας. Είναι γιός του διάσημου μηχανικού Ζώε, που θα μάς βοηθήσει με τις μελέτες του να φτάσουμε στις πρώτες βάσεις της Σελήνης. Σας παρακαλώ να

Η σελήνη οάντας μεγάλο ποσόν από διάστημα...

μην του σκαρώσετε κανένα από τα γνωστά άνοητα παιχνίδια σας.

Μου σύστησε έπειτα έναν έναν τους συμμαθητές μου. Ανάμεσά τους ήταν οι δυο γιοι του λοχαγού Νόρβ, ο γιός του αστρονόμου Ζανέν, που είχε τοποθετηθεί στη «Σούζαν» από το αστεροσκοπείο του Παρισιού, ο Άλμπερ Λελού, γιός ενός από τους έπιστάτες των συνεργείων και ο ανεψιός ενός διασημού καθηγητού, ειδικευμένου στην ατομική ενέργεια, του Μάξ Κασσέν, που διήλυσε το μυστηριώδες συγκρότημα των ατομικών γεννητριών. Κατάλαβα ότι οι θείοί μου τίτλοι δεν μπορούσαν να συγκινήσουν όλες αυτές τις εξοχότητες.

Δεν ξέρω για ποιόν λόγο, εκείνον που συμπάθησα άμέσως ήταν ο μικρός Ζανέν, ίσως γιατί ο καθηγητής Βούρτς μάς είχε τοποθετήσει στο ίδιο θρανίο. Οι πρώτες λέξεις που μου άπνυθνε με συγκίνησαν αφάνταστα.

— Η «Σούζαν» δεν είναι κακή φυλακή, μου είπε. Μπορεί κανείς να έχει όλη την ελευθερία του, φτάνει να μη διαστή να την αποκτήσει. Πρέπει πρώτα ν' αφήσεις τους άλλους να σε συνήθισουν. Δεν είναι πολύ εύκολο, αλλά αν δεν κάνεις πολύ τον έξυπνο, σε λίγους μήνες θα μπορείς να τρυπώνεις από το ένα υπόστεγο στο άλλο και ίσως κατορθώσεις να φτάσεις στο κεντρικό υπόστεγο χωρίς να προκαλέσεις τα ουρλιάσματα των σειρήνων που εξαγριώνουν το λοχαγό και βάζουν σε κίνηση όλους τους φυλάκες.

Ο καθηγητής Βούρτς μάς μίλησε εκείνη την ημέρα για τα ούρνια ταξίδια, ενώ ενώ παρακολουθούσα με αγωνία τον ούρανό με την ελπίδα να δω ξαφνικά την δυναμική «Αγνή» να εμφανίζεται στον ορίζοντα.

— Βλέπω ότι κανείς δεν προσέχει σήμερα στο μάθημα, είπε ο Βούρτς πεισμένος. Μπορείτε να φύγετε.

Άνοιξε μια μικρή πόρτα στο δάθος της αίθουσας, που οδηγούσε και εγώ στην πόρτα. Τα μπουλντόζερ της Σολόνα είχαν σεβασθεί την περιοχή αυτή. Η πυκνή δάσυσή της μπορούσε εύκολα να χρησιμοποιηθεί για κρυψώνα. Ο μικρός Ζανέν

Ένα περίεργο μηχανήμα έδανη στον ούρανό...

με ώδηγησε ως τα σύνορα της «Σούζαν». Ένα πυκνό συρματίνο περίφραγμα σκεπασμένο με επιμέλεια από τους θάμνους και διάφορα φυτά μάς χώριζε από τον υπόλοιπο κόσμο. Κάθε πέντε λεπτά περίπου ή σιλουέττα ενός αγρύπνου φρουρού εμφανιζόταν ανάμεσα στα δέντρα που βλέπαμε από το σημείο που στεκόμαστε. Προτιμήσαμε να επιστρέψουμε στη μυστηριώδη πόλη μας με τα άσπρα κτίρια που ώρθωνονταν πάνω στη ροδινή άμμο.

— Το δάσος δεν έχει τίποτα το ενδιαφέρον, μου είπε ο Ζανέν. Τα χωριούδικα της περιοχής είναι γεμάτα αστυνομικούς της Σολόνα. Όσο για την θάλασσα είναι πολύ μακριά από μας. Την μοναδική φορά που δοκίμασα να φθάσω ως εκεί δέχθηκα ένα γερό ξύλο από τον λοχαγό και τιμωρήθηκα με δέκα μέρες απομόνωσης με-

σωμε να καταστρατηγήσω τις διαταγές:

— Είσαι ακόμα καινούργιος και γι' αυτό δεν έχει ξυπνήσει το ενδιαφέρον σου. Αργότερα θα αντιληφθείς ότι κανένας από τους ανθρώπους που είναι κλεισμένοι εδώ δεν μετανοιώνει για το χάσιμο της ελευθερίας του.

— Ναί, ξέρω, του είπα. Τους τραβάει όλους η ούτοπία του ταξιδιού στη Σελήνη...

— Αν νομίζεις ότι όλος αυτός ο κόσμος μένει εδώ για να βλέπει την «Αγνή» να διασχίζει τον ούρανό με τα τρομερά μουγγρητά της και να σπάει τα τζάμια μας δυο φορές την ημέρα, με τις δονήσεις που προκαλεί, είσαι πολύ άπαθης. Ρίξε ένα βλέμμα γύρω σου. Οκτακόσιοι άνθρωποι εργάζονται για να κατορθώσουν να στείλουν ως την Σελήνη καμιά δωδεκαριά μόνο από μας.

Η θαδεία πίστι του μικρού Ζανέν με κλόνισε περισσότερο από την υποχρεωτική αίσιοδοξία του λοχαγού και του αρχιπιλότου. Κάτι όμως μου έλειπε για να συμφωνήσω απόλυτα μαζί του.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ 'Η συνέχεια

να στο δωμάτιό μου. Δεν αξίζει τον κόπο να αντιμετωπίσω τόση τιμωρία για ένα θαλασσινό μπάνιο.

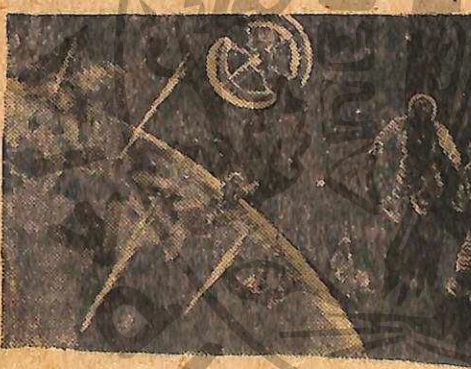
— Κι όμως, χθές τριγύρισα παντού, του είπα, και κανείς δεν με έμποδισε.

— Έπειδή ήσουν με τον πατέρα σου. Αυτός ο περίπατος προσφέρεται πάντα στους νεοφερμένους. Νάσαι βέβαιος ότι δεν πρόκειται να ξαναδείς σύντομα από το χωριό μας;

Φθάσαμε τελικά και πάλι στον κήπο που περικύκλωνε το σχολείο μας.

— Σε βλέπω απογοητευμένο, μου είπε ο φίλος μου. Κάνε όμως υπομονή και θα δεις, παρ' όλες τις δυσκολίες, ότι κάποτε θα κατορθώσεις να χωθείς στην άπειρη αυτή ποινικοπαγίδα που είναι το κέντρο Δοκιμών με τα καγκελόφρακτα τοίχους, τους πενήντα σταθμούς ελέγχου και τους διακόσιους αυτόματους ελεγκτές που είναι εφοδιασμένοι με ένα ηλεκτρικό αγρόπνο μάτι.

— Και για ποιο λόγο να προσπαθή-

Ντυμένος με ένα ειδικό σκάφανδρο ο άνθρωπος θα μπορούσε να πλησιάσει την σελήνη...

Η σφαιροβολία, ήταν το μόνο αγώνισμα των Ολυμπιακών Αγώνων της Μελβούρνης, στο οποίο ο νικητής ήταν από πριν γνωστός. Τόσο μεγάλα ήταν η υπεροχή του Άμερικανού αθλητού Ο Μπράιεν, ώστε στα προγνωστικά που γίνονταν πριν από την Έλπιτιάδα, κανένας ξένος ή Έλληνα αθλητικογράφος δεν σκέφθηκε ούτε στιγμή ότι άλλος αθλητής εκτός από τον Ο Μπράιεν θα μπορούσε να αναδείξει ολυμπιονίκης στη σφαιροβολία. Όχι τόσο γιατί ο Ο Μπράιεν ήταν αήττητος στα τελευταία τέσσερα χρόνια, όσο γιατί οι επιδόσεις του είναι με ένα τουλάχιστον μέτρο καλύτερες από τα ρεκόρ των μεγαλύτερων αθλητών του κόσμου. Ο Ο Μπράιεν αφού πέταξε το «φράγμα» των 18 μέτρων, πέρασε και το «τείχος» των 19 μέτρων, και, ποιος ξέρει, συνεχίζοντας την προόδό του, ίσως να είναι ο πρώτος αθλητής στον κόσμο που θα περάσει τα 20 μέτρα στη σφαιροβολία.

Ο Ο Μπράιεν γεννήθηκε ο μεγαλύτερος σφαιροβόλος όλων των εποχών με την καταπληκτική βολή των 19 μ. 25 όχι μόνο γιατί είναι προικισμένος με εξαιρετικά σωματικά προσόντα. Η τεραστία προόδός του οφείλεται και στην ακατάβλητη θέλησή του, στην επιμονή του και στην αγάπη του για το άθλημά του. Από την άποψη αυτή ο Ο Μπράιεν αποτελεί παράδειγμα προς μίμηση για όλους τους νεαρούς αθλητές.

Ο Ο Μπράιεν γεννήθηκε στην Σάντα Μόνικα της Καλιφορνίας πριν 24 χρόνια. Σε ηλικία 17 χρονών, ο Πάρρυ ζύγιζε 105 κιλά και έτρεχε τα 100 μ. σε 10'' 9. Στην αρχή ο Πάρρυ επιδόθηκε στο «μπέιζ μπάλ», τυχάρω όμως ο προπονητής του σχολείου του του υπέδειξε μία μέρα να ρίξει σφαίρα. Ο Ο Μπράιεν νίκησε με μεγάλη διαφορά όλους τους αντιπάλους του και στο τέλος του σχολικού έτους κατέρριψε το σχολικό ρεκόρ της πατρίδας του με εφηβική σφαίρα (5 κιλών 300) με 12 μ. 35. Ταυτόχρονα έριξε την ανδρική σφαίρα 14 μ. 32.

Η επιτυχία αυτή, έγινε αφορμή ο νεαρός Ο Μπράιεν να εγκαταλείψει το παδόσφαιρο και το «μπέιζ μπάλ», για να επιδοθεί αποκλειστικά στη σφαιροβολία.

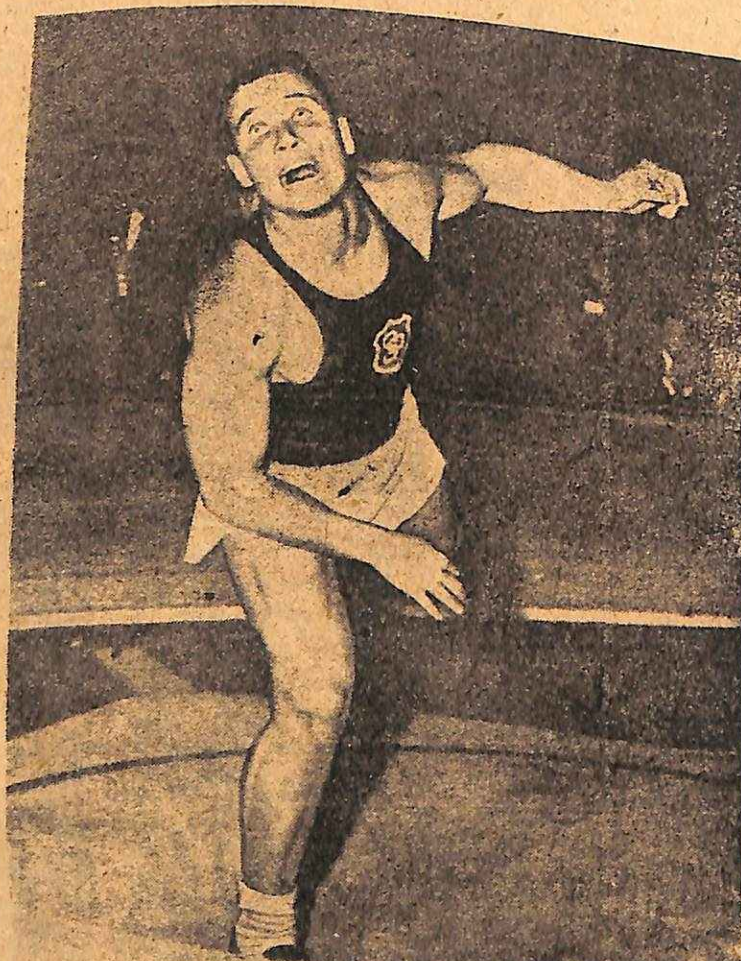
Με την είσοδό του στο Παμπεπιστήμιο ο Ο Μπράιεν κατέρριψε το φοιτητικό ρεκόρ, με 16 μ. 42. Τον επόμενο χρόνο (1951) ο Ο Μπράιεν πήρε μέρος σε φοιτητικούς αγώνες στη Δυτική Καλιφορνία, όπου νικήθηκε από τον αθλητή Ο. Τ. Τσάντλερ. Όταν τελείωσε οι αγώνισμά του τον πλησίασε ένας υψηλόσωμος νέος. Ή-

Η Αθλητική Σελίδα

Από τη ζωή του στίβου

ΠΙΣ ΕΓΙΝΕ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ ΣΤΗ ΣΦΑΙΡΟΒΟΛΙΑ ο Πάρρυ Ο Μπράϊαν

ταν ο Μουζ Όμπσον, ολυμπιονίκης στη σφαιροβολία στην Ολυμπιάδα του Λονδίνου του 1948.

Δεν έχει καμμία σημασία που νικήθηκε, του είπε ο ολυμπιονίκης. Σε δεκαδύο τι γρήγορα όχι μόνο θα είσαι αήττητος, αλλά και θα γίνης ο μεγαλύτερος σφαιροβόλος που έχει αναδείξει ποτέ η Αμερική.

Ύστερα ο Όμπσον άρχισε να δείχνει στον Πάρρυ πώς να ρίχνει τη σφαίρα σύμφωνα με τη σωματική του διάπλαση. Γοητευμένος από τον δασκάλό του ο Πάρρυ προσπαθεί να αφομοιώσει τις συμβουλές του, υποβάλλει ερωτήσεις, παίρνει σημειώσεις, ρίχνει τη σφαίρα. Ο νεαρός αθλητής είχε απορροφήσει τόσο πολύ, ώστε να ξεχάσει ότι σε λίγο αναχώρησε το αεροπλάνο για τη Σάντα Μόνικα.

Όταν ο Πάρρυ έφθασε στη

Σάντα Μόνικα, είχε κι' όλες νυχτώσει. Ο νεαρός αθλητής ανέθηκε διαστικά στο δωμάτιό του, φόρεσε την αθλητική του φόρμα και κατέβηκε στον κήπο του πατρικού του σπιτιού. Εκεί, εφοδιασμένος με ένα ηλεκτρικό φανάκι, άρχισε να ρίχνει την σφαίρα. Εκεί τον δρῆκε ο πατέρας του, όταν ξύπνησε κατά τις 4 το πρωί.

Προπόνησι, προπόνησι και πάλι προπόνησι. Αυτή είναι η μέθοδος που ακολούθησε ο Πάρρυ Ο Μπράιεν για να προοδεύει. Όταν λοιπόν τελείωναν οι αγώνες, ο Πάρρυ συνέχιζε να ρίχνει μόνος τη σφαίρα, ως αργά τη νύχτα. Και όταν επέστρεφε στο σπίτι του, εξακολουθούσε, μετά το θραδυνό φαγητό, να προπονηθεί στον κήπο του σπιτιού του.

Την άνοιξη του 1952 ο Πάρρυ είχε τελειοποιήσει τον παλμό του, που στην εποχή εκείνη ήταν έντελώς ασυνήθιστος.

Ο Ο Μπράιεν είναι ο πρώτος αθλητής στον κόσμο που ρίχνει τη σφαίρα με γυρισμένη την πλάτη προς τη βαλβίδα την ώρα που παίρνει τη φόρα του. Σήμερα οι μεγαλύτεροι σφαιροβόλοι του κόσμου μιμούνται τον παλμό του Ο Μπράιεν.

Με το νέο στυλ του, ο Ο Μπράιεν βαδίζει από επιτυχία σε επιτυχία. Στους προολυμπιακούς αγώνες του 1952 ο Πάρρυ δοκίμασε την πικρία της ήττας: ο συμπατριώτης του Χούπερ, που δρισκεταν σε εξαιρετική φόρμα, τον νίκησε. Από τότε μία φορά μόνο νικήθηκε ο Ο Μπράιεν. Στο πρωτάθλημα των Ήνωμένων Πολιτειών που έγινε τον περασμένο Ιούνιο, ο Πάρρυ υποτίμησε τους αντιπάλους του και νικήθηκε από τον νεαρό Νέγκρο Μπάντουμ.

Στους Ολυμπιακούς Αγώνες του 1952 που έγιναν στο Έλσινκι, ο Ο Μπράιεν ανακηρύχθη ολυμπιονίκης στη σφαιροβολία. Στην Ολυμπιάδα της Μελβούρνης έγινε για δεύτερη φορά ολυμπιονίκης. Στο διάστημα των τεσσάρων χρόνων που μεσολάβησαν, ο Αμερικανός αθλητής, αφού κατέρριψε το ρεκόρ του συμπατριώτη του Φούκλ, έσπασε άλλες έννέα φορές το ρεκόρ που κατείχε ο ίδιος. Δεν υπάσχει καμμία αμφιβολία, πώς θα περάσουν πολλά χρόνια ώσπου να βρεθεί άλλος αθλητής που να ρίξει πιο μακριά τη σφαίρα από τα 19 μ. 25 του Πάρρυ Ο Μπράιεν.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΑ

ΕΛΛΗΝΑ, Αθήνα.— Ο Ζατοπек είναι ο νικητής του Μαραθωνίου στην Ολυμπιάδα του Έλσινκι του 1952. Δεν υπάρχει επίσημο πρωτάθλημα του κόσμου στον Μαραθώνιο, ούτε ρεκόρ, διότι το αγώνισμα δεν διεξάγεται μέσα σε στίβο αλλά σε δημοσία οδό, και η επίδοσις του αθλητή εξαρτάται από το είδος της διαδρομής. Αν είναι εύκολη η διαδρομή επιτυγχάνονται καλές επιδόσεις και αντίθετα, αν είναι δύσκολη, ανήφορος, δρόμος σε κακή κατάσταση κλπ.— επιτυγχάνονται μεγάλοι χρόνοι.

ΓΡΗΓ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟ.— Βλέπω ότι γνωρίζετε καλά τον αθλητισμό των αρχαίων Έλλήνων. Οι απόψεις που διατυπώνετε στο γράμμα σας είναι σωστές.

ΝΙΚ. ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ.— Το αρχαιότερο ρεκόρ στα αγωνίσματά του στίβου ανήκει στον Νευροσερκανό Τζέσσου Όουεν. Ο Όουεν κατείχε το ρεκόρ το άλματος εις μήκος από το 1935 με 8 μ. 15.

ΠΑΙΔΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

Ο Αμερικανός πατέρας στον υιόν του:

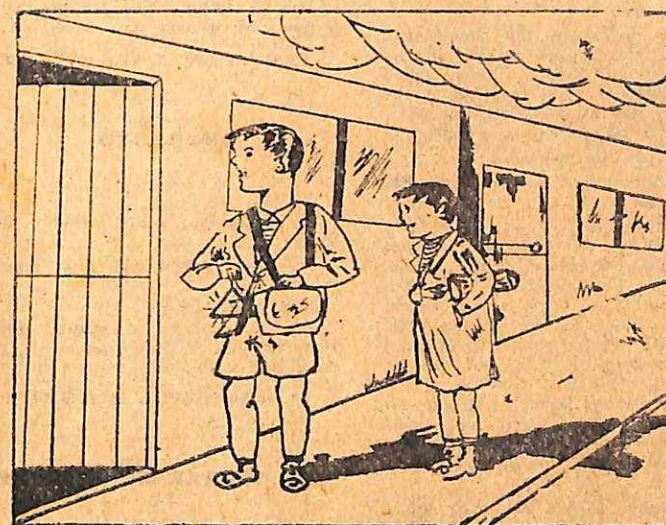
— Ξεμυαλισμένε! Τεμπέλη! Στην ηλικία σου ο Ροσβέλτ ήταν ο πρώτος μαθητής.

— Ναί μπαμπά, άλλα στην δική σου ήταν ήδη Πρόεδρος της Δημοκρατίας!

Το όκίτσο μας

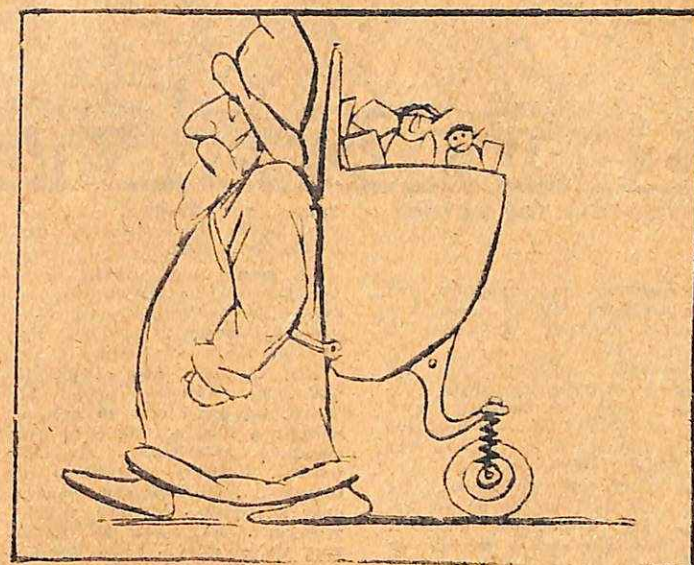
Δημοσιεύουμε και σήμερα μερικά από τα σκίτσα που μας έστειλαν οι αναγνώστες της «Διατίλας». Προσπαθήσαμε να κάσουμε την καλύτερη δυνατή επιλογή, ώστε να δημοσιευθούν από τις στήλες αυτές μερικά από τα καλύτερα σκί-

τσα που πήραμε. Φυσικά, δεν τελειώνουμε σήμερα με αυτά που δημοσιεύουμε. Αργότερα, μετά ο λίγες εβδομάδες, θα δημοσιεύουμε και πάλι σκίτσα που θα μας στείλουν οι φίλοι μας.

ΤΑ ΚΑΛΑΝΤΑ

(Του Πύρινου Ζ.)

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΓΑ (Του Α. Α. Ρ.)

ΤΟ ΣΤΡΑΒΟΞΥΝΟ

Δημογραφία μας

Ελπίζω, αγαπητοί μου φίλοι, να μείνατε ευχαριστημένοι από τις γιορτές και από τα δώρα που πήρατε. Ευχαριστώ κι' εγώ ιδιαίτερα αυτούς που μου έστειλαν κάρτες με χρόνια πολλά και ευχομαι πάλι σε όλους ευτυχισμένο τον καινούργιο χρόνο.

Φίλε ΤΡΥΠΟΚΑΡΥΔΟ, καλή η ιδέα σου για μια στήλη κριτικής βιβλίων. Αλλά μη ξεχνάς πως λίγα είναι τα θεατρικά έργα που μπορεί να βλέπει ένα παιδί και ακόμα πιο σπάνια τα κ λ α που κατά τους ειδικούς δεν είναι «εμπόρικα». Όσο για τους τόμους, μπορείτε να φέρετε τα φυλλάδια στα γραφεία μας όπου με μικρή επιδότηση θα σας τους δώσουμε. Παρακαλώ μόνο, αυτό να γίνει μετά τις 20/1/57, γιατί τώρα είμαστε πνιγμένοι στη δουλειά. Το κομμάτι σου είναι καλό, αλλά η γλώσσα σου κουραστική. Δεν μπορείς να την απλοποιήσεις; Από τις άλλες ασκήσεις θα δημοσιεύω το ένα τετράγωνο. Το άλλο τετράγωνο είναι λάθος. — ΑΛΕΞ. ΘΕΟΧΑΡΟΠΟΥΛΟΣ: «Η τιμή του ψευδώνυμου είναι δραχ. 3, των δε άγγελιών το γράφο στην αρχή της στήλης (των Μ. Άγγελιών). Οι διαγωνισμοί έχουν από καιρό λήξει. — Το Διαβολάκι το έχει άλλος, ΠΙΝΟΚΙΟ (Θεσσαλονίκη). — ΚΑΖΑΝΟΒΑ: Με συγγνώμη που σε άδικησα, αλλά γιατί δεν μου έγραψες ότι ήταν παράφραση; Στείλε μου κάτι δικό σου. — Το ποίημά σου ΑΞΙΕ, δεν θα δημοσιεύω γιατί είναι λίγο... παρεξηγώ. Το πεζό σου αρκετά καλό, αλλά ξερό. Τη σπατάλησες σου δεν την κατάλαβα. Γράψε την πάλι, αλλά όσο μπορείς πιο απλά, ιδίως την προσφώνηση. — ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΥΠΡΟΣ: Χάρηκα πολύ που πήρες το θάρρος και άρχισες να μου γράφεις. Ελπίζω να συνεχίσεις μια και έκανες την αρχή. Το ποίημά σου θα μπορούσε να είναι πολύ καλό αν το πρόσχερες περισσότερο. Δουλέψτε το ακόμη και ξανασυντάξτε. Σε παρακαλώ ακόμη να μου γράψετε το όνομά σου γιατί πρέπει να το καταχωρήσω στο αρχείο μου. — Το διήγημά σου μου άρεσε, ΕΥΑΓΓΕΛΕ ΜΑΝΟ. Έχει δύναμη και ίσως αυτό οφείλεται στο θέμα που διάλεξε. Θα δημοσιεύω. — Από τις ασκήσεις σου, ΦΥΡΙΕ ΠΟΡΦΥΡΙΕ, θα δημοσιεύω τη στήλη και ο ρόμβος. Το σταυρόλεξο έχει 11 τετραγώνια κι' έτσι για τεχνικούς λόγους δεν μπορεί να δημοσιευτεί. Τα ανέκδοτα δεν μου πολυάρεσαν. — Δυστυχώς, κύριε ΜΙΜΗ ΠΟΥΛΛΑΚΟ, δεν έχουμε ακόμη παλαιούς τόμους της «Διαπολέσεως». Ίσως σε 2 μήνες θα τους έχουμε και τότε άμεσα θα μπορούσαμε να τους υποπληρώσουμε. — Απολαύω ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ, γιος πάχυνει δροί συμπεριφέρω θά στείλεις 2-3 μου. — Από τα όμοια θα

έγκριση το ένα. Από εκεί και πέρα μπορείς να πάρεις μέρος στις Μ. Άγγελίες. — ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΩΝ: «Η συνεργασία σου έχει πολλές αντιφατικότητες. Ξαναφτιάξε την πιο προσεκτικά. Το στίχο σου πολύ καλό. Στο επιστόφω να το περάσεις με σινική μελάνι και να το ξαναστείλεις. Όσο για το ποίημα είναι αδύνατον να δημοσιευτεί για πολλούς λόγους. — Στείλε άλλο ψευδώνυμο, ΙΩΑΝΝΗ ΠΑΣΠΑΤΗ, γιατί το «Ηρακλής» το έχει άλλος. — ΗΛΙΑΧΤΙΔΑ: «Η ανταπόκρισή σου είναι έκθεσι. Πρέπει να είναι δημοσιογραφικό ρεπορτάζ. Ο «Έρνος» είναι αρκετά καλό. Όμως οι τυπογραφικές δεν το δέχονται γιατί είναι γραμμένο και από τις δύο πλευρές της κόλλας. Στείλε μου ένα άλλο, αλλά όχι έκθεσι όπως είναι αυτό. Κάτι πιο λογοτεχνικό. Για τα φύλλα που σου στείλα λογάρισε 3 δραχ. το τεύχος. Σου στέλνω και το τρίτο. — Για να μη σου άπαντήσω, ΤΑΠΕΙΝΟ ΚΡΙΝΑΚΙ, θα τη πω δεν πήρα το γράμμα σου. Λυπούμαι πολύ. Είναι αδύνατον. ΣΤΑΥΡΟ ΘΕΟΔΩΡΙΔΗ, νάχης «τη γωνίτσα σου» στο περιοδικό. Φαντάσου αν ο κάθε φίλος μου έχει και τη γωνίτσα του, πόσες χιλιάδες γωνίτσες θα είχα. — Το περιοδικό. — ΕΛΛΗΝΑ: Δυστυχώς οι διαφημίσεις είναι αναγκαίο κακό σε ένα περιοδικό, αλλά και απαραίτητες από εμπορικής πλευράς. Όσο για το κρυπτογραφικό, φαίνεται πως έγινε λάθος. — Η άσκησή σου, ΤΙΤΑΝΑ, θα δημοσιευτεί. — Από τις ασκήσεις σου, ΦΩΤΗ ΚΟΥΡΤΖΗ, θα σου δημοσιεύσω τον Λεξιγόνιο. Η σκάλα σου είναι λάθος. — ΜΑΡΙΕΤΤΑ ΜΑΡΜΑΡΑ: Από αυτά που μου στέλνεις θα δημοσιεύω το Αίνιγμα. — ΞΑΝΘΕ ΙΠΠΟΤΗ: Σ' ευχαριστώ για τα καλά σου λόγια και τις ευχές. Γράψε μου όποτε θέλεις, δι' σου καταβαίνει. — Φίλε και συμπατριώτη, Χ. Σ' ευχαριστώ πολύ για τις ευχές σου και για τη Μυτιληνιώτικη κάρτα που σκέφθηκες να μου στείλεις. — ΓΑΤΑΚΙ: Τα τεύχη που σου στέλνουν μπορείς να τα πάρεις από τα γραφεία μας. Σανταρόζα 1δ. Για να... τσακάνεσαι κι' εσύ δεν έχεις παρά να στείλεις Μ. Άγγελίες, λογαριάζοντας 0,10 δρχ. τη λέξη. — ΡΟΔΟΠΕΤΑΛΟ: Το κομμάτι σου είναι πρωτοχρονιάτικο και η πρωτοχρονιά πέρασε πιά. Για το ποδόσφαιρο του Κολλεγιού δεν έχω ιδέα. Το κ. στις έγκρισεις ψευδωνύμων σημαίνει κορίτσι. Έχεις ιδιαίτερες προτιμήσεις στο κόκκινο μελάνι; Δεν έχω αντίρρηση. μόνο που είναι λίγο κουραστικό. — ΠΙΤΣΙΡΙΚΑ: Το

κραγών σου είναι καλός. Από τα ψευδώνυμα που μου γράφεις, σου ένεγκνα το «Α υ κ ο φ ω ς». Νομίζω πως ανταποκρίνεται περισσότερο στην ηλικία σου, στη... μοίρα σου, και είναι και π... ρωμαντικό. Έξηγησέ μου, όμως, σε παρακαλώ, τι σημαίνουν τα Νέκδουμ και το Άλες Άπλιφ; Μήπως η ερώτησή είναι αδιάκριτη; Γέλασα πολύ με το γράμμα σου. Πραγματικά, το βρήκα πολύ χαριτωμένο. Έδώ που τα λέμε ο πατέρας σου έχει λίγο δικίο, αλλά κάθε άρχη και δύσκολη. Μιά και είσαι Αθηναία, γιατί δεν έρχεσαι στα γραφεία μας να σε γνωρίσω; Και μια συμβουλή: Ζήτησε από τη Σαμπρίνα άλλη λογαριασμο. Νομίζω πως θα τα ταίριαζε πολύ καλά οι δύο σας. Τα στίχια σου τα έδωσα στον σκίτσόγραφο.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Σίδηρος Δουέ & (Α Κ). Καρτάσσος & (Α Α). Σκνίπα & (Γ Κ). Φύριος Πορφυρίος & (Ι Α). Αστρονόμος & (Χ Κ). Ελληνική Κύπρος, Χόκ-φιν & (Α Α). Ερμής & (Γ Κ). Καζανόβας & (Π Θ). Νηρέας & (Γ Γ). Μαρία-Χριστίνα & (Χ Τ). Πινόκιο & (Ε Σ). Ζουζούνι & (Μ Κ). Παπαδέρικ & (Α Μ). Λυκούφης & (Σ Φ). Πιτσιρικά & (Ρ Κ). Ζορρό & (Χ Μ). Γατάκι & (Κ Β). Βατραχάνθρωπος & (Β Σ). Ξανθός 'Ιπ-

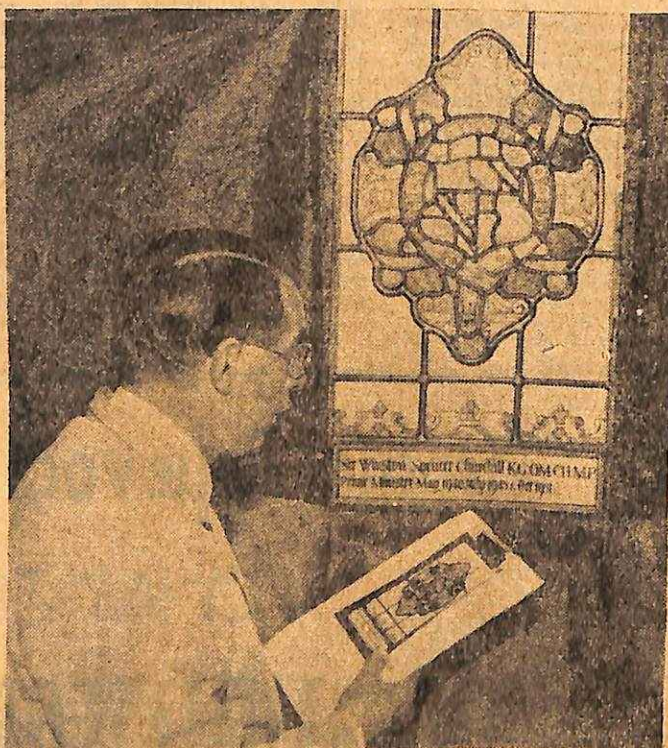
ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Όσοι από τους συνδρομητές και αναγνώστες μας θέλουν να ανταλλάξουν μικρά μυστικά, μπορούν να τα προμηθευθούν από τα γραφεία μας (Σανταρόζα 1δ, 8ος όροφος). Αντί μιας (1) δραχμής.

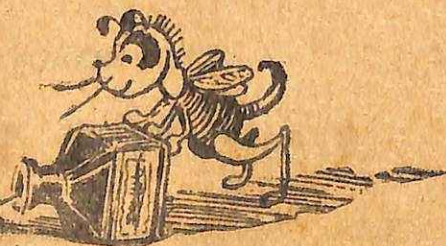
Πότης & (Κ Κ). Ηλιαχτίδα & (Ε Σ). Λευκορίτις & (Α Α). Υποδεκάμετρο & (Χ Σ). Κομοκράτωρ & (Ι Μ).

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙ ΑΣΠΑΖΕΤΑΙ ΤΟΥΣ

ΣΤΕΦΑΝΟ ΑΤΤΙΚΟ (σ' ευχαριστώ για τις ευχές σου), ΜΑΡΙΑ-ΧΡΙΣΤΙΝΑ (καλή αρχή στο ξεσπάσμα και ευχομαι γρήγορη ανάμνηση χιλιάδων), ΜΙΣΗ ΜΕΡΙΔΑ, ΝΗΡΕΑ (η «προσευχή» δεν είναι και τόσο καλή, στείλε κάτι άλλο), ΚΥΠΡΙΟ (το κομμάτι σου θα δημοσιευτεί), Γ. ΜΠΑΛΑΦΟΥΤΑ (Ρόδος): Το κομμάτι σου θα δημοσιευτεί. ΚΟΚΟΡΑΚΙ (Κάνε λίγο κράτι στις Μ. Άγγελίες). ΑΓΚΛΩΙ (από τις ασκήσεις σου θα δημοσιεύω ο Λεξιγόνιο και το φωνηεντόλιον). ΑΣΤΡΟΝΟΜΟ, ΣΚΝΙΠΑ (Μη στέλνεις τόσο πολλές άγγελίες, δεν υπάρχει χώρος). ΠΟΥΚ, ΒΑΤΡΑΧΑΝΘΡΩΠΟ, ΖΟΡΡΟ (σ' ευχαριστώ για τα καλά σου λόγια. Το «Άρης» το έχει άλλος).

Όμοια κοσμητιστά τζάμια στολίζουν την Μητρόπολη Λούδης

Διά 1 έως 10 λέξεις με απλά στοιχεία δρχ. 1 το ελαχιστο τίμημα. Πέραν των 10 λέξεων με απλά στοιχεία δρχ. 0,10. Με κεφαλαία δρχ. 0,30. Ο χαριστικός στίχος δρχ. 0,50. Η προπληρωμή είναι απαραίτητη. Το τίμημα μπορεί να αποστέλλεται και εις γραμματοσήμα.

— 279 —

ΤΡΕΛΛΟΠΑΙΔΟ, πρόσχε, γιατί θα σε κλείσουν στο φρενοκομείο.

ΠΥΓΜΑΛΙΩΝ

— 280 —

ΠΡΟΣΟΧΗ! Κηρύσσω τον πόλεμο στον Αιθέραρχο και αν μπορείς με αποκαλύψτε.

ΠΥΓΜΑΛΙΩΝ

— 281 —

ΔΙΟΓΕΝΗ, αν ψάχνεις για άνθρωπο άνητο, κοιτάξου στον καθρέφτη. Χρυσέ 'Ιπποτή σε προκαλώ σε μονομαχία.

ΕΥΘΥΜΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

— 282 —

ΓΕΩΡΓΙΕ Καφέλη ή Λέων, άνηκα στον Σύλλογο των Συλλόγων «Ε θ υ μ ο ι Ν ι κ η τ η ς». ΚΙΡΚΗ είσαι καλοδεχούμενη στον Σύλλογο Εύθυμων Νικητών.

ΕΥΘΥΜΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ

— 283 —

ΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ στον στίβο των ψευδωνύμων, σάς χαιρετώ όλους - ες.

ΤΑΡΖΑΝ

— 284 —

ΒΙΚΤΩΡΑ, σου προτείνω συμμάχια. Αν θέλεις, γράψε μου δια μέσου των Μ. Άγγελιών.

ΤΑΡΖΑΝ

— 285 —

ΓΕΡΑΚΙ, διευθύνσεις μου είναι: Χρήστον Παργαλήν, 'Ιπποκράτους 48, Κόβη — Δωδεκάνησα. Περιμένο.

ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΩΝ

— 286 —

ΕΥΘΥΜΟΙ Νικηταί. Τυχάνω όδηγός άνηγευτών. Άλληλογραφούμε; Άπαντήστε μέσω περιοδικού.

ΤΡΙΠΛΕΞ

— 287 —

ΠΡΟΣΟΧΗ! Προσοχή! Έόχηματίσθη η πρώτη Τριανδρία με σκοπό την καταπολέμηση των άνητων (ΤΡΙΠΛΕΞ, Τρελλόπαϊδο, Πανταχού Παρών).

ΤΡΕΛΛΟΠΑΙΔΟ

— 288 —

ΚΑΙΣΑΡΑ! Καλά θα κάνεις να ζητήσεις τη φίλια της Πρώτης Τριανδρίας.

ΤΡΕΛΛΟΠΑΙΔΟ

— 289 —

ΣΡΥΣΑΥΓΗ, κάνω ανταλλαγή Μ. Μυστικών:

ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΩΝ

Μικρές άγγελίες

— 290 —

ΑΛΦΑ, βήτα, γάμα, εϊσα-στε και οι τρεις Φωστήρες για κλάμα (114).

ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΩΝ

— 291 —

ΚΑΙΣΑΡΑ! Πρόσχε!... Έόχηματίσθη η πρώτη Τριανδρία. Φυλάξου!...

ΤΡΙΠΛΕΞ

— 292 —

Η ΤΡΙΑΝΔΡΙΑ εύχεται σε όλους - ες, το 1957... γρήγορο! Ψεματίζα!...

ΤΡΙΠΛΕΞ

— 293 —

ΜΕΓΑΛΗ δόξα ζήλεψες, Εύθυμε 'Ιπποτή. Άλλη φορά να είσαι προσεκτικότερος. Λάθος στην πόρτα (107). Να προσέχουν μερικοί Ξυπνοί σαν τον Εύθυμο 'Ιπποτή, γιατί τους περιμένουν μεγάλες απογοητεύσεις.

ΤΡΕΛΛΟΠΑΙΔΟ

— 294 —

ΕΥΥΠΝΑΚΙΑ, το παρακρύψεις (81). ΝΙΚΗΤΗ, συμμαχούμε; Ίδ, αποκλίνωμαι και περιμένο διατάγας σας...

ΤΡΕΛΛΟΠΑΙΔΟ

— 295 —

ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ, αν ήξερες τί θα ή πη Π ο υ κ, δεν θα μιλούσες έτσι (177). Επίσης στο σθεναρό φύλο φέρονται με ευγένεια. Σου λέω μόνο πως είσαι περισσότερο υπνίκας από τον 'Εξυπνάκιο.

ΠΟΥΚ

— 296 —

ΚΥΠΡΙΕ, μου ζήτας να σου πω το όνομά μου πράγμα αδύνατον για ένα ψευδωνυμομάχο (175). Θα ήθελα να μου πης με ποιά ομάδα είσαι στο ποδόσφαιρο.

ΠΟΥΚ

— 297 —

ΠΡΩΤΟΜΠΑΙΝΟΝΤΑΣ στην κίνησι χαιρετώ όλους - ες. Κηρύσσω τον πόλεμο στον 'Ευπνίκιο... Άπράγμτε, να φοβάσαι τον τρομερό

ΗΡΑΚΛΗ

— 298 —

ΠΑΡΑΜΕΡΙΣΤΕ, έφθασε η ΣΚΝΙΠΑ

— 299 —

ΑΣΤΡΟΠΕΛΕΚΙ, μη ξεχνάς ότι οι φιλόδοξοι και οι άνητοι συντρίβονται.

ΣΚΝΙΠΑ

— 300 —

ΑΙΘΕΡΑΡΧΕ, σε ξέρω. Πρόσχε!

ΣΚΝΙΠΑ

— 301 —

ΚΑΡΑΚΑΛΕ, αν βρης ποιό εμμαι...

ΣΚΝΙΠΑ

— 302 —

ΔΕΧΟΜΑΙ συμμαχία με τους: Σαμπρίνα, Κορητα Όμπλιγκαντώ, Θαλασσόλυκο και Εύθυμο 'Ιπποτή. Εάν θέλετε γράψτε το στις Μ. Άγγελίες. Δέχομαι επίσης οποιαδήποτε άλλη συμμαχία για να χτυπήσουμε τους κρύους.

ΣΚΝΙΠΑ

— 303 —

ΣΑΝ δεν ντρέπεστε, Αιθέραρχε, Έλληνα κ.λ.π., να αποκάλυπτετε άσυμμετρητα κορίτσια! Φαίνεται πως δεν έχετε καθόλου 'Ιπποτισμό. Βάλτε τα καλύτερα με τους δυνατούς.

ΑΝΑΠΟΚΑΛΥΠΤΟΣ

— 304 —

ΚΥΚΛΑΜΙΝΟ, έτσι; Ζητάς άλλη λογαριασμο. Σου γράφω, και δεν άπαντάς:

ΡΟΒΙΝΣΩΝ ΚΡΟΥΣΟΣ

— 305 —

ΩΣΤΕ έτσι, Βαλέ Σπαθί; Προσπαθείς να με αποκάλυψης; Καλά, αφού ασχολήσαι με τα χαρτιά πρόσχε μη σε κάνω Τρία Καρά.

ΡΟΒΙΝΣΩΝ ΚΡΟΥΣΟΣ

— 306 —

ΤΩΡΑ με τις γιορτές εύχομαι σε όλους - ες, ευτυχισμένο το Νέον Έτος.

ΡΟΒΙΝΣΩΝ ΚΡΟΥΣΟΣ

— 307 —

ΕΥΧΟΜΑΙ χρόνια πολλά για τις γιορτές σε όλους - ες.

ΑΝΑΠΟΚΑΛΥΠΤΟΣ

— 308 —

ΖΕΝΙΘ, Αναποκαλύπτε, ιδρύομε Σύλλογο; Δέχαστε; Άπονήστε μου στο άλλο τεύχος.

ΣΙΜΟΥΝ

— 309 —

Σπαυτή, συμμαχείς; Άπονήστε μου στο άλλο τεύχος.

ΥΠΕΡΕΛΛΗΝ

— 310 —

ΠΡΟΣΟΧΗ! Προσοχή! Μπαίνα στον κύκλο των ψευδωνύμων, μάχαν το φοδερό Ζενίθ. Διλω-στε ύποπτη.

ΖΕΝΙΘ

— 311 —

ΕΥΘΥΜΕ 'Ιπποτή, ύποπτη βλέπω στον 'Εξυπνάκιο; Σε τάλει ο φόδος!

ΚΟΚΟΡΑΚΙ

— 312 —

ΠΑΠΑΚΙ, έχεις και αυτοκράτο-ρική προστασία του Καίσα-ρος. Μη περιφρονήσεις όμως την

κοκορίκη, γιατί αξίζει περισσότερο... Καίσαρ, μαζέψε τα λούρα σου... Πολλά μας τα είπες.

ΚΟΚΟΡΑΚΙ

— 313 —

ΑΧΙΛΛΕΑ, κτύπα τον Έξυπνά-κιο. Έτσι σε θέλω. Άγώ-να, λοιπόν, μαζί με το

ΚΟΚΟΡΑΚΙ

— 314 —

ΚΑΛΩΣ το Γεράκι. Κανονικά πρέπει να σου δηλώσω ύπο-πτη...άλλα δεν σόφρισε κι' ες είμαι

ΚΟΚΟΡΑΚΙ

— 315 —

ΚΩΝ(Ν)Ε ΚΟΥΜΠΑΤΗ, δέχ-μαι. Γράψε: Κων. Μορίαν Κωνσταντινίδου, Μαρούσι 5. Άλεξανδρουπόλις. Δια ΚΡΗ-ΤΙΚΟΝ (Πνευματικής Χαρσυ-γής).

— 316 —

ΚΟΜΗ Όμπλιγκαντώ, άκόμη, γελάω! Δεν κάνεις για ντε-τεκτίε! Χα! Χα! Χα! 'Ακου! ΚΡΗΤΙΚΟΣ = Κ. Πα-παθανασόπουλος! Χα! Χα! Χα!... 'Εσύ, μωρό μου, κάνεις για μυστικός άστυνομικός. Χα! Χα! Χα!...

(Πνευματικής Χαρσυγής) ΚΡΗΤΙΚΟΣ

— 317 —

ΚΑΙΣΑΡ, ευχαριστώ πολύ, αλλά οργανώνω τον σύλλογο «Πνευματική Χαρσυγή», στον ό-ποιο σε προσκαλώ.

ΚΡΗΤΙΚΟΣ

— 318 —

ΟΥΡΑΝΙΟ ΤΟΞΟ, σε ξέρω πο-λύ καλά. Άλλά είμαι ευχα-ριστημένος που είσαι στο Σύλλο-γο των ΕΥΥΠΝΩΝ. ΡΟΒΙΝΣΩΝ ΚΡΟΥΣΟΣ, ά-ντήπασε στην άγγελία 183.

ΧΩΚ ΦΙΝ

— 319 —

ΕΔΩ ΑΞΙΟΣ! Βαρέων βαρών και χωρίς άποδάρων. Πότε-πότε θα χαλώ καμιά πέτινη λί-ρα για να κάνω κέφι μαζί σας. «ΑΞΙΟΣ»

— 320 —

ΓΕΡΑΚΙ = Κυνηγός άγριών κουνελιών. ΕΛ ΓΚΡΕΚΟ = Τσουκαλοσκεπάσμα. Τέντερες και Καπάκι = Κουρέλια στο λαδό-χαρτο.

«ΑΞΙΟΣ»

— 321 —

ΝΕΟΣ υκατοετηνέες έκανε τη-εμφάνισή του, ο Βικτωρ. Καίσαρ, τί έκανε, λέει, η γάτα σας; Πήρε τον σκουιδονεκέ; Πως σε ναίωθει; Σε Σαμπρίνα μήπως είσαι Σμερνια; Πολύλο-γος... «ΑΞΙΟΣ»

— 322 —

ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙ, Κορφια-λο, σάς έστειλα, και Στραβόδουλο έχ-τοποπία. Γεια σας.

Wien, Portenplatz mit Rathaus

χρον.
πλησι
γ'ος
προσεν
μον. Ν. 08α